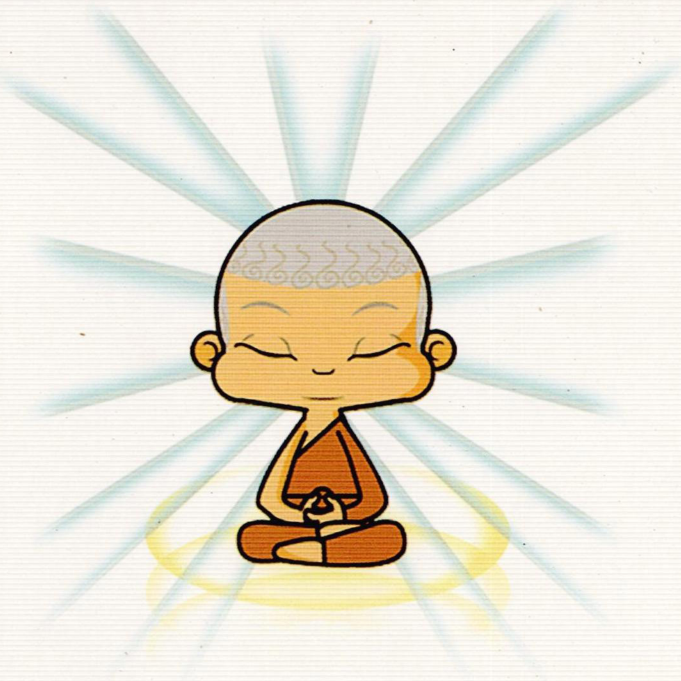

บุญสร้างได้ไม่ยาก

บุญ
สร้างได้ไม่ยาก

คู่มือแนะนำวิธีการสร้างความสุขด้วยบุญที่ลงทุนน้อยๆ แต่ได้ผลมากๆ

คำนิยม

ต้องขออนุโมทนาในจิตอันเป็นกุศลของครอบครัวแฝงด่านกลาง ที่ตั้งใจจะจัดพิมพ์หนังสือบุญสร้างได้ไม่ยากในครั้งนี้ เพื่อที่จะตอบแทนบุญคุณของบุพการีผู้ที่ให้กำเนิด เพราะส่วนมากคนเราชาวพุทธ ไม่ค่อยได้รับประโยชน์จากพระพุทธศาสนาเท่าที่ควร ทั้งที่เรา ๆ ท่าน ๆ ก็เป็นชาวพุทธกันทั้งนั้น เพราะเรามุ่งแต่จะทำความเข้าใจในสิ่งภายนอกเสียมากกว่า แต่เราลืมดูภายในของตัวเองนั่นก็คือจิตใจของเรา แม้แต่เรื่องงานพิธีกรรมต่าง ๆ เราชาวพุทธยังอาราธนาศีล อาราธนาธรรมถวายสังฆทานยังไม่ได้เลย นี่แหละชาวพุทธ รับศีลอย่างไร กลับไปยังเป็นอย่างนั้นอยู่

อาตมาเชื่อแน่ว่าหนังสือเล่มนี้ ถ้าท่านมีเวลาพอที่จะเปิดอ่านจะช่วยญาติโยมทั้งหลายได้เข้าใจในพระพุทธศาสนาไม่มากก็น้อยเลยทีเดียว

ขออนุโมทนาบุญ

พระมหาโกสินทร์ ยสินฺทวํโส

วัดสาครสุ่นประชาสรรค์

๒๕ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๓

สารบัญ

หน้า

ว่าด้วยเรื่องบุญ 1

รู้จักความหมายของบุญ 1

"บุญ" มีให้เลือกตั้งหลายแบบ 3

บุญที่ ๑ การให้ทาน 5

บุญที่ ๒ การรักษาศีล 6

บุญที่ ๓ การเจริญภาวนา 10

ทาน ศีล ภาวนา ควรสร้างบุญใดมากกว่ากัน 13

เรื่องของสังฆทาน 15

สังฆทานจำเป็นหรือไม่ที่จะต้องเป็นถังเหลือง 16

ฉีกหน้ากาก...ถังเหลืองๆ ตามร้านสังฆภัณฑ์ 17

"วิหารทาน และธรรมทาน" ทานที่อานิสงส์แรงกว่าสังฆทาน 18

อานิสงส์ของธรรมทาน 20

คำถามที่ชาวบ้านมักอยากรู้คำตอบ 21

การถวายปัจจัย (เงิน) แก่พระสงฆ์เป็นบาปหรือไม่ 21

ไม่แน่ใจว่าพระจะดีจริงหรือเปล่าเลยไม่อยากทำบุญด้วย 23

ไม่ได้เตรียมของ แต่อยากทำบุญเมื่อเจอพระ 25

เรื่องของการ "สาธุ" 27

คนที่ถูกหวยบ่อยๆ นี่เค้าทำบุญกันมาแบบไหน 26

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

อุทิศบุญแล้ว บุญของเราจะน้อยลงหรือไม่ 29
อยากเกิดมาสวยเหมือนนางงามจักรวาลจะต้องทำบุญแบบไหน 31
ทำบุญแล้วอธิษฐานถือว่าโลภหรือไม่ 33
ของแถมสำหรับคนตกงาน 35
หายใจเข้าออกให้เป็นบุญ 36

ว่าด้วยเรื่องบุญ

สำหรับชาวพุทธเราแล้ว เมื่อพูดถึงบุญ คงเป็นเรื่องที่ใครๆ เมื่อได้ยินเข้าก็จะชื่นอกชื่นใจและชื่นชอบ (อาจยกเว้นบางคนที่ไม่ค่อยชอบบุญที่มากับซองเปล่าแล้วเขียนจ่าหน้าว่า **ผ้าป่าสามัคคี**...ชักเท่าไหร่) เพราะตามคติความเชื่อของชาวพุทธเรา **"บุญ"** นำพาความสุขมาหาทั้งในปัจจุบันและอนาคต โดยส่วนมากเรามักจะชอบกันที่ผลของบุญ คือ ความสุขในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นความร่ำรวย มั่งคั่ง สุขภาพแข็งแรง อายุยืนยาว และอีกสารพัดรวมไปถึงการถูกหวย หรือกระทั่งการพบเนื้อคู่ (ทั้งที่บางทีแก่หง่อม) แต่เรากลับไม่ค่อยชอบสร้างเหตุแห่งบุญกันเท่าใดนัก ทั้งนี้ก็ด้วยข้ออ้างเป็นประการต่างๆ เช่น ไกลวัดบ้าง ไม่มีเวลาบ้าง พระไม่ผ่านหน้าบ้าน ซึ่งเหตุผลหลังสุดนี่ฟังดูน่าสงสารจับจิตจับใจอย่างบอกไม่ถูก เพราะขนาดพระสงฆ์องค์เจ้าท่านยังไม่ยอมเดินไปเหยียบหน้าบ้านของเขาเหล่านั้นเลย ด้วยเหตุดังกล่าวมานี้ผู้เขียนจึงมีความปรารถนาดีอยากให้ทุกๆ คน รู้จักบุญยิ่งขึ้น ฉลาดในการทำบุญยิ่งขึ้น และรู้จักการสร้างบุญที่เรียกว่าลงทุนน้อยแต่ได้ผลมากให้ยิ่งขึ้น

รู้จักความหมายของ "บุญ"

"บุญ" เป็นคำที่ทุกคนคุ้นหู พูดกันติดปากและใช้กันบ่อย โดยเฉพาะคนที่เห็นประโยชน์ และรู้คุณค่าของบุญ แต่จะมีสักกี่คนที่เข้าใจ

จริงๆ ว่า บุญ คืออะไร คำว่า "บุญ" ถ้าจะแปลกันเอาแบบเข้าใจเป็นภาษาคนก็คือ **การทำความดี** ถ้าจะแปลให้ลึกๆ หน่อยก็ **เป็นเครื่องชำระจิตชำระใจให้ผ่องใสบริสุทธิ์** ถามต่อไปว่าบริสุทธิ์จากอะไร ก็ต้องตอบว่าบริสุทธิ์จากความเห็นแก่ตัว ความมีใจคับแคบ ความตระหนี่ถี่เหนียว ความหลงใหลได้ปลื้มแบบไม่ลืมหูลืมตาในบุคคลและวัตถุสิ่งของ (ซึ่งบุคคลและวัตถุนี้มันไม่เคยอยู่กับเราได้นาน มันจึงทำให้เราน้ำตาตกมานักต่อนัก) ทั้งหมดนี้ก็คือสาเหตุของความทุกข์ทั้งนั้น เมื่อเรามีจิตที่บริสุทธิ์จากสิ่งเหล่านี้ได้ จิตใจเราก็เรียกได้ว่า "สุขล้นและเบาสบาย" ดังนั้น บุญจึงมีความหมายได้อีกว่า **เป็นเครื่องยกระดับจิตใจให้สูงขึ้น** ในขณะเดียวกันบุญก็ยังมีความหมายซ้ำไปอีกว่า **เป็นสิ่งที่นำมาซึ่งความน่าเคารพยกย่อง** เพราะบุคคลที่หมั่นทำบุญย่อมแสดงให้เห็นว่าเป็นผู้ที่มีคุณธรรม ความดี มีน้ำใจงาม จึงเป็นที่รักที่เคารพที่บูชาของคนทั่วไป ดังนั้น บุคคลผู้ฉลาดจึงมักหายใจเข้าหายใจออกให้เป็นบุญอยู่ตลอดเวลา เพราะบุญทำให้จิตใจอิ่มเอิบเป็นสุขเสมอ และยิ่งทำบุญมากขึ้นเท่าไหร่ ความสุขนั้นก็ยิ่งประณีตลึกซึ้งขึ้นไปมากขึ้นเท่านั้น จนในที่สุดก็กลายเป็นความสุขที่มั่นคงยั่งยืนและยาวนาน

สรุปอีกครั้งว่า บุญ คือ การทำความดี

บุญ คือ เครื่องชำระจิตใจให้ผ่องใสบริสุทธิ์

บุญ คือ เครื่องยกระดับจิตใจให้สูงขึ้น

บุญ คือ สิ่งที่นำมาซึ่งความน่าเคารพยกย่อง

“บุญ” มีให้เลือกตั้งหลายแบบ

หลังจากที่รู้จักมักคุ้นกับคำว่าบุญไปแล้ว ลำดับต่อมาเราชาวพุทธก็ควรต้องรู้ว่า “บุญ” ทำได้ด้วยวิธีไหนบ้าง เพราะหลายๆ คนพอพูดถึงบุญแล้วก็มักจะนึกไปถึงการถวายทาน ตักบาตรพระเสียเป็นส่วนใหญ่ จนทำให้คนจำพวกหนึ่งมักจะบอกว่าไม่มีเวลาไปวัด หรือไม่ได้เจอพระเจอเจ้าเลย ก็เลยเป็นอันไม่ต้องทำบุญกัน ทั้งที่ความจริงแล้วบุญมีให้เลือกทำตั้งหลายแบบ ที่สำคัญก็คือทำได้โดยไม่จำกัดบุคคล จะเป็นกับพระก็ดี กับพ่อแม่ผู้มีบุญคุณก็เยี่ยม รวมไปถึงสิงสาราสัตว์น้อยใหญ่ พวกนี้เราก็สามารถทำบุญด้วยได้ทั้งนั้น เพียงแต่ปริมาณบุญก็อาจจะต่างกันไปบ้างตามลำดับความมีคุณธรรมของบุคคลที่เราทำบุญด้วย คือ ถ้าทำบุญกับผู้ที่มีคุณธรรมมากเราเองก็จะได้บุญมากขึ้นตามไป สำหรับชาวพุทธแล้วต้องรู้ไว้เลยว่า เรามีบุญให้เลือกทำอยู่หลายแบบด้วยกัน ได้แก่

บุญที่ ๑ การให้ทาน

บุญที่ ๒ รักษาศีล

บุญที่ ๓ เจริญภาวนา

บุญที่ ๔ อ่อนน้อมถ่อมตน

บุญที่ ๕ ช่วยเหลือสังคมรอบข้าง

บุญที่ ๖ เปิดโอกาสให้คนอื่นมาร่วมบุญกับเรา รวมถึงการอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้แก่ผู้อื่น

บุญที่ ๗ มีความยินดีให้กับการทำความดี หรือบุญของผู้อื่น (การอนุโมทนาบุญ)

บุญที่ ๘ ฟังธรรม

บุญที่ ๙ แสดงธรรม

บุญที่ ๑๐ ทำความเห็น หรือความเชื่อให้ถูกต้อง และเหมาะสม สำหรับเราชาวพุทธก็คือการเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้านั่นแหละ

และถ้าว่ากันไปแล้วบุญทั้ง ๑๐ นี้ ก็ถือได้ว่าครอบคลุมบุญทั้งหมดเท่าที่คนๆ หนึ่งเกิดมาจะทำได้ ซึ่งบุญแต่ละแบบก็ทำได้ง่ายลงทุนน้อย แต่ได้ผลมากทั้งนั้น สำหรับในหนังสือเล่มนี้จะกล่าวถึงเฉพาะวิธีสร้างบุญที่เป็นหลัก คือ บุญที่ ๑ การให้ทาน บุญที่ ๒ การรักษาศีล และ บุญที่ ๓ การเจริญภาวนา เพราะตั้งแต่บุญที่ ๔ ถึง ๑๐ ก็สามารถจับยัดลงใน ๓ บุญแรกได้ทั้งหมด คือ

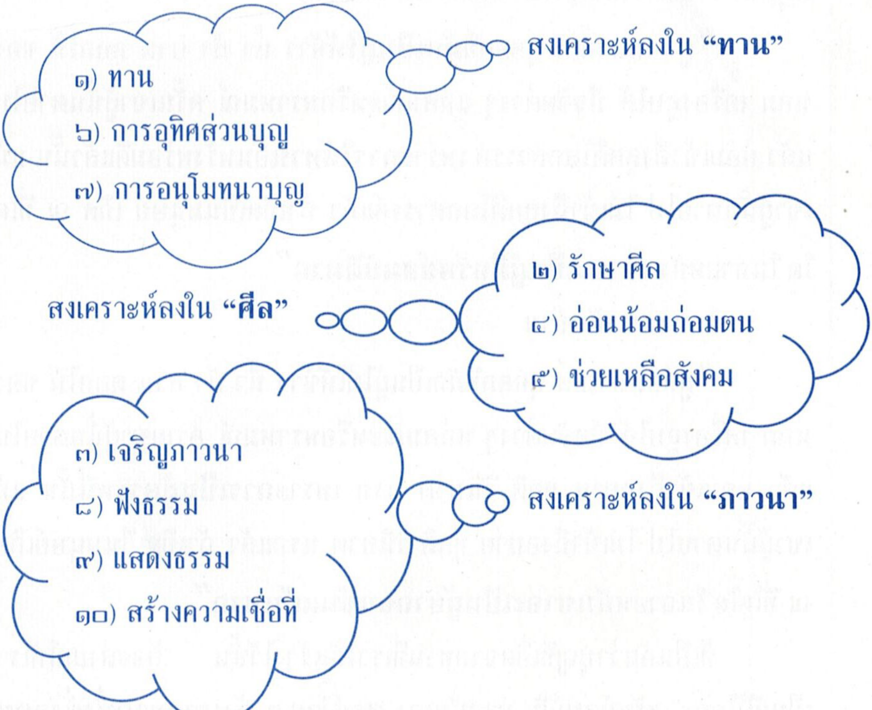

บุญที่ ๑ การให้ทาน

ในเรื่องนี้ ไม่ขอพูดมากเพราะเราชาวพุทธเป็นนักให้ตัวยงอยู่แล้ว ดังนั้น ขอทำความเข้าใจว่าทำไมเราจึงต้องให้ทานกันน่าจะดีกว่า บุคคลในโลกนี้เมื่อเกิดมาแล้ว มากต่อมากหวังความมั่งคั่งร่ำรวยกันทั้งนั้น แต่บางคนกลับยากจนข้นแค้น ลำบากแสนเข็ญ บางคนก็รวยล้นฟ้าจนน่าหมั่นไส้ เพราะวันๆ แทบไม่ต้องทำมาหากินอะไรก็มีกินมีใช้กันไม่หมดไม่สิ้นแล้ว ซึ่งอะไรเล่าเป็นเหตุให้คนเกิดมาแตกต่างกันในความมีและความจน เรื่องนี้พระพุทธเจ้าได้ทรงตรัสไว้แสดงในพระสูตรชื่อ จูฬกัมมวิภังคสูตร ว่าทำไมมนุษย์ถึงแตกต่างกันในเรื่องของความยากดีมีจน

"ดูก่อนมาณพ บุคคลที่**มักเป็นผู้ให้**ข้าว น้ำ ผ้า ยาน ดอกไม้ ของหอม เครื่องลูบไล้ ปัจจัยต่างๆ แก่สมณะหรือพราหมณ์ ครั้นเขาผู้นั้นตายไปแล้ว ย่อมเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ เพราะ**การให้ทาน**อันพรั่งพร้อมดีแล้วนั้น แม้เขาผู้นั้นตายไป ไม่เข้าถึงสุคติโลกสวรรค์แล้ว ถ้าเกิดเป็นมนุษย์ เกิด ณ ที่ใดใด ในภายหลัง **เขาจะเป็นผู้มีทรัพย์สมบัติมาก**"

ในทางตรงกันข้าม

"ดูก่อนมาณพ บุคคลที่มักเป็นผู้ไม่ให้ข้าว น้ำ ผ้า ยาน ดอกไม้ ของหอม เครื่องลูบไล้ ปัจจัยต่างๆ แก่สมณะหรือพราหมณ์ ครั้นเขาผู้นั้นตายไปแล้ว ย่อมเข้าถึงอบาย ทุคติ วินิบาต นรก เพราะ**การเป็นผู้ตระหนี่**นั้น แม้เขาผู้นั้นตายไป ไม่เข้าถึงอบาย ทุคติ วินิบาต นรกแล้ว ถ้าเกิดเป็นมนุษย์เกิด ณ ที่ใดใด ในภายหลัง**เขาจะเป็นผู้ยากจนข้นแค้นมาก**"

ก็เป็นอันว่าบุญที่เกิดจากทานที่เราได้สร้างไว้นั้น ก็จะส่งผลให้เราเป็นผู้มีโภคะ (ทรัพย์สมบัติ) มากนั่นเอง **สรุปง่ายๆ ถ้าเราอยากมั่งคั่งอุดมสมบูรณ์ในเรื่องต่างๆ เราก็หมั่นให้ทานให้มากๆ เข้าไว้** คำว่าให้ทาน

มากๆ นี่ต้องทำความเข้าใจให้ดีนะ การทำมากๆ มันหมายถึงทำบ่อยๆ ทำอยู่เนืองๆ แต่ไม่ใช่หมายความว่า ต้องทำทุกวัน เพราะบางคนก็อาจติดภารกิจการงานหรืออาจจะอยากพักผ่อนนอนหลับจากการทำงานอะไรก็ว่าไป ตรงนี้ไม่เป็นไร การที่เรียกว่าทำบ่อยนี่ คือทำเต็มกำลังที่จะพึ่งพาทำได้ คือ มีโอกาสเป็นต้องทำบุญ แต่ไม่ใช่การขนเงินมากทำบุญทีละมากๆ นะ เวลาทำบุญต้องดูด้วยว่าเราจะเดือดร้อนหรือเปล่า ถ้าเดือดร้อนอันนี้ไม่ค่อยดีละ เพราะมันกลายเป็นการเบียดเบียนตัวเองไป เพราะ**การทำบุญให้ได้บุญมากนี่เค้าไม่ได้วัดที่ปริมาณเงิน แต่เค้าวัดกันที่ปริมาณกำลังใจ** ถ้ากำลังใจดีมีศรัทธามากอันนี้ถือว่าได้บุญมากอานิสงส์มากตามไปด้วย สำหรับ**ยอดของอานิสงส์แห่งการให้ทาน คือ การบรรเทาความโลภ ซึ่งเรายิ่งมีความโลภน้อย** ความสุขเรายิ่งมาก ซึ่งแน่นอนว่าเราก็จะยิ่งเขยิบตัวเองให้เข้าใกล้ความพ้นทุกข์สุขนิรันดร์หรือพระนิพพานยิ่งขึ้นไปอีก

บุญที่ ๒ การรักษาศีล

คำว่า *"ศีล"* ถ้าแปลกันให้ได้ความหมายก็คือ **ความเป็นปกติ** เป็นปกติอย่างไร ก็คือ คนทั่วไปโดยปกติแล้วจะมีศีลเป็นของประจำตัวอยู่แล้ว

แต่หลายๆ คนกลับไม่รู้ตัว จึงคิดว่าการรักษาศีลนี่ยาก เช่น ศีล ๕ อันนี้ก็เป็นของที่อยู่คู่กับความเป็นมนุษย์เป็นปกติ ถ้ายังไม่เชื่อท่านผู้อ่านลองไล่ศีลของตัวเองดูนะ

ศีลข้อที่ ๑ ไม่เบียดเบียนสัตว์ ท่านลองถามตัวเองดูซิว่า ตอนนี้กำลังเบียดเบียนชีวิตใครอยู่หรือเปล่า เอาตอนนี้ขณะนี้นะ... ก็ตอนนี้ท่านกำลังอ่านหนังสือธรรมะเล่มนี้อยู่นี่ มันจะไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิต หรือไปเบียดเบียนใครที่ไหนได้เล่า ท่านคงไม่ได้อ่านไปเอาไบกอนฉีดมดไปด้วยหรอกกระมัง

ศีลข้อที่ ๒ ไม่โกงไม่ลักขโมยของๆ ใครเค้า ในข้อนี้ก็เหมือนกัน ตอนนี้เรานั่งอ่านหนังสืออยู่เราจะไปขโมยของใครได้เอามือที่ไหนไปขโมย ถ้าทำได้มันก็เกินไปละ

ศีลข้อที่ ๓ ไม่ผิดลูกผิดเมียตลอดจนคนที่อยู่ในปกครองของคนอื่นเค้า เหมือนเดิมก็เรานั่งอ่านหนังสืออยู่ที่เดิมมันจะไปผิดลูกเมียใครเค้า เอากันเฉพาะหน้านี่นะ ไม่เอาตอนอื่น

ศีลข้อที่ ๔ ที่ ๕ ก็เหมือนกัน อ่านหนังสือธรรมะอยู่มันจะไปโกหกหรือไปจะด่าใครเค้าได้ หรือจะกินเหล้าไปอ่านหนังสือธรรมะไปมันก็ไม่ใช่เรื่อง

ก็เป็นอันว่า ในขณะนี้ศีล ๕ เราบริสุทธิ์นะ นี่แหละที่เรียกว่า **"ความปกติ"** อาการอย่างนี้ อารมณ์สบายๆ อย่างนี้นี่แหละ ที่เรียกว่าเป็นผู้มีศีล มีความปกติ แต่ไอ้ตอนที่มันนึกรำคาญอยากจะตบยุงตีหมา ด่าแม่เจ๊ก กินเหล้าเมายา อันนี้เค้าเรียกว่า **"ผิดปกติ"** เพราะไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์เค้าทำกัน ลองพิจารณาดู ถ้าอยากฆ่าสัตว์อยากเบียดเบียนสัตว์นี่เป็นอารมณ์**โมโห**

เป็นอารมณ์ของพวก**สัตว์นรก**เค้า เวลาอยากจะได้ของๆ คนอื่น อันนี้เรียก **โลภ** เป็นอารมณ์ประจำตัวของ**เปรต** ถ้าอารมณ์มันอยากผิดลูกผิดเมีย

ชาวบ้านนี่มันอารมณ์จำพวกสัตว์**เดรัจฉาน**นะ แบบหมาแมวนะ มันไม่สนหรอกพวกนี้ ส่วนไอ้ที่ชอบโกหกนี่ อันนี้ชักไม่ค่อยแน่ใจนะว่าเป็นอะไร เพราะสัตว์ในภพภูมิอื่นเค้าไม่โกหกกันนะ ไม่ว่าจะเป็นเทวดา เปรต สัตว์นรก หมู หมา กา ไก่ พวกนี้ไม่มีโกหกกัน จะมีก็แต่คนนี่แหละที่ชอบโกหกกัน ก็เอาเป็นว่าพวกชอบโกหกนี่เป็นอะไรไม่รู้ แต่ที่รู้ๆ มีโอกาสไปเยี่ยมนรกหรืออบายภูมิสูง ถึงไม่ได้ไปก็มักจะโดนคนอื่นเค้าหลอกลวง ใส่ร้ายป้ายสีอยู่เสมอ อันนี้เป็นโทษของพวกชอบโกหก พูดอะไรคนก็ไม่ค่อยเชื่อ ส่วนเวลาที่กินเหล้าเมายาอันนี้เป็นอารมณ์**หลง** เป็นอารมณ์ของสัตว์จำพวก**สัตว์เดรัจฉาน**

ดังนั้น ของท่านผู้มีปัญญาจงรู้ไว้ ศีล โดยเฉพาะ**ศีล ๕** ไม่ใช่ของที่รักษากันยาก เพราะมันเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าเราเป็นมนุษย์ผู้มีจิตใจสูง ถ้าเราไม่เคยรักษาศีล ๕ มาก่อน ยังไงเราก็มาเกิดเป็นมนุษย์นี่ไม่ได้แน่ ดังนั้น ศีลจึงเป็นของที่มีอยู่คู่กับเราอยู่แล้ว ส่วนศีลในระดับที่สูงขึ้นไป เช่น ศีล ๘ ศีล ๑๐ เป็นต้น ถ้ารักษากันได้ก็ยิ่งจะทำให้จิตใจเรามีการพัฒนาการให้สูงยิ่งๆ ขึ้นไปอีก ดังที่พระท่านบอกอานิสงส์หลังจากให้ศีลว่า

"สีเลนะ สุคติง ยันติ" การรักษาศีลเป็นปัจจัยให้มีความสุข สุขทั้งชาตินี้และชาติหน้า

"สีเลนะ โภคสัมปทา" ถ้าชาตินี้เราเป็นคนมีศีลก็จะมีทรัพย์สมบัติไม่ฝืดเคือง รวมไปถึงชาติหน้าด้วย

"สีเลนะ นิพพุติง ยันติ" ศีลเป็นปัจจัยให้เข้าถึงนิพพานได้โดยง่าย

ถ้าจะเอากันให้ชัดขึ้นไปอีกก็ต้องบอกว่า ถ้ารักษา **ศีลข้อที่ ๑** จะเป็นเหตุทำ

ให้ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรงอายุยืนยาว ไม่ค่อยมีโรคภัยไข้เจ็บ รูปร่างน่าตาสะสวย

ถ้ารักษา **ศีลข้อที่ ๒** ทรัพย์สมบัติของเราก็จะไม่ค่อยเสียหายเพราะโจรปล้น น้ำท่วม ไฟไหม้ เป็นต้น คนที่โจรปล้นบ้านบ่อยๆ นี่รู้ไว้เลยนะว่าไม่ค่อยรักษาข้อนี้ แล้วไม่ต้องมานั่งน้อยใจเลยว่าทำไมทั้งหมู่บ้านโจรมันขึ้นแต่บ้านเราอยู่บ้านเดียว

ถ้ารักษา **ศีลข้อที่ ๓** คนที่อยู่ในปกครองจะว่าง่ายสอนง่าย ลูกเต้าเหล่าหลานจะไม่ค่อยดื้อ ไม่ค่อยพลัดพรากจากคนรักหรือของรักเมื่อยังไม่ถึงเวลาอันควร ถ้าไม่รักษาข้อนี้ก็ตรงกันข้ามเลย

ถ้ารักษา **ศีลข้อที่ ๔** จะเป็นผู้ที่มีวาจาไพเราะใครฟังใครก็ชอบใจ พูดอะไรไปคนฟังก็เชื่อฟัง

ถ้ารักษา **ศีลข้อที่ ๕** จะไม่เป็นโรคเครียด โรคเส้นประสาท จนถึงโรคบ้า

สำหรับ**ยอดของอานิสงส์ในการรักษาศีล คือ เป็นเหตุให้ตัดโทสะ** ความโมโห ความโกรธ ซึ่งอันนี้เป็นก้าวที่สองที่จะทำให้ถึงพระนิพพาน

ดังนั้น ถ้าทุกคนอยากให้ชีวิตมีแต่ความสุข สุขภาพแข็งแรง อายุยืนยาว มีแต่คนรักใคร่ ไม่มีใครหลอกลวง ก็ขอให้หมั่นรักษาศีลกันให้ดีๆ อย่าให้พลาดพลั้งบ่อย ในช่วงแรกๆ ของการตั้งใจรักษาศีลมันก็อาจจะมีฝืนๆ อยู่บ้างเป็นเรื่องธรรมดา แต่เมื่อเรารักษาไปเรื่อยๆ สักเดือนสองเดือนก็จะเริ่มคงที่แล้ว อีตอนนี้ต่อให้มดมาไต่ยุงมาตอมเรา เราก็จะเพียงไล่มันไปเฉยๆ เท่านั้น

ไม่ฆ่ามัน เพราะจิตใจเราอ่อนโยนและประณีตขึ้น ด้วยรู้ว่ายุงนี้มันมีชีวิตอย่างดีก็แค่ ๗-๘ วัน ต่อให้เราไม่ฆ่าเค้า เค้าก็ตายอยู่แล้ว สำหรับข้อที่

อาจจะรักษายาก อีกข้อก็เห็นจะเป็นการโกหก วาจานี่มันไวนัก ปุ๊บปั๊บไปละโกหกไปซะแล้ว

แต่เมื่อเราโกหกพอรู้สึกตัวเราก็ต้องรีบบอกกับตัวเองทันทีนะว่า เราพลาดแล้ว แล้วตั้งใจใหม่ว่าจะไม่โกหกอีกแล้ว ทำอย่างนี้เรื่อยๆ ไปเดี๋ยวก็ชินต่อไปเราก็ควบคุมวาจาของเราได้เอง เอาละสำหรับศีลก็ขอยุติเพียงเท่านี้

บุญที่ ๓ การเจริญภาวนา

การเจริญภาวนานั้นเป็นการสร้างบุญบารมีที่สูงที่สุด และยิ่งใหญ่ที่สุดในทางพระพุทธศาสนา ทำกันได้ทุกเพศทุกวัย ทุกที่ทุกเวลา ซึ่งการเจริญภาวนานี้แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ **การนั่งสมาธิ** หรือ สมถกรรมฐานกับ**นั่งวิปัสสนา** หรือวิปัสสนากรรมฐาน ซึ่งทั้งสองอย่างนี้มีความแตกต่างกันอยู่คือ อย่างที่เรานั่งๆ กันแล้วสำรวมจิต หายใจเข้าก็ว่า "พุท" หายใจออกก็ว่า "โธ" อันนี้เรียกว่า สมถะ คือการทำจิตใจสงบให้เป็นสมาธิ ซึ่งถ้าเราทำจิตให้ตั้งมั่นอยู่ในอารมณ์เดียว (ในลมหายใจเข้าออกหรือคำบริกรรมว่า "พุทโธ") ได้โดยไม่ฟุ้งซ่านแส่ส่ายไปยังอารมณ์อื่นๆ แม้เพียงชั่วขณะเดียว ก็ถือว่าได้บุญมากโขเลย ขณะเดียวนี่ยังไม่ต้องถึงนาทีครึ่งนาทีเลยนะ เราๆ ท่านๆ จะทำกันไม่ได้เชียวหรือ ก็วันหนึ่งๆ มันมีตั้ง ๒๔ ชั่วโมง แบ่งมานั่งสมาธิกันซักวันๆ ละ ๑ นาทีบ้าง ๕ นาทีบ้าง ๑๕ นาทีบ้างก่อนนอนหรือตอนตื่นหรือไม่ต้องนั่งก็ได้ เดินไปเดินมา หรือรอคนนู้นคนนี้อยู่ นั่งรถนั่งเรือกลับบ้านอาศัยเวลาพวกนี้เราก็ดูลมหายใจของเราไป กำหนดไปเรื่อยๆ ว่า "พุทโธ" เพียงแค่นี้ก็ถือว่าได้บุญมากได้อานิสงส์มากแล้ว การทำจิตใจสงบนี้

นับเป็นการลงทุนที่น้อยแต่ได้ผลอย่างยิ่งยวดทีเดียว ดังที่พระพุทธเจ้าได้ทรงตรัสไว้ว่า

"(การทำจิตให้สงบแม้) เท่าเวลาเพียงชั่วไก่กระพือปีก หรือช้างกระดิกหู ก็นับว่าได้บุญกุศลมากยิ่งกว่าผู้ที่รักษาศีลอย่างเข้มข้นไม่เคยด่างพร้อยมานานถึงร้อยปี"

สำหรับวิปัสสนา คือ การใช้ปัญญาพิจารณาร่างกายเพื่อตัดกิเลส ซึ่งตรงนี้ก็ต้องทำกันหลังจากที่จิตมีสมาธิแล้ว เรียกว่าสมถะกับวิปัสสนา จะต้องใช้คู่กัน โดยมีสมถะ คือการทำจิตให้สงบ เป็นอารมณ์เดียวเป็นฐานที่ตั้ง และใช้วิปัสสนา คือการพิจารณาให้เห็นทุกข์เห็นโทษของร่างกายเพื่อตัดกิเลสเป็นอารมณ์เป็นยอด

แล้วเราจะพิจารณากันอย่างไรกับวิปัสสนา ก็ขอให้คิดพิจารณาในข้อความที่จะกล่าวต่อไปนี้ให้ดี (อ่านช้าๆ นะ)

"ร่างกายของเรานี้เมื่อเกิดมาแล้วมันก็ต้องแก่ มันแก่ลงทุกที ครั้งหนึ่งเคยเด็ก เคยหนุ่มสาวสนุกสนาน แต่บัดนี้อายุก็ล่วงเลยมาที่ไม่อยากให้แก่ก็แก่ ไม่อยากให้เหี่ยวย่นก็เหี่ยวย่น นอกจากนี้เมื่อมีชีวิตอยู่เราก็เจ็บไข้ได้ป่วยไม่สบายดีอยู่เสมอ เราต้องทนอยู่กับการขับถ่ายของเสียๆ ที่เน่าเหม็นออกจากร่างกายอยู่เสมอ เรามีการพลัดพรากจากของรักของชอบใจอยู่ตลอดและที่สุดแล้วเราก็จะต้องตาย เราหนีความตายไปไม่พ้น ไม่แต่เราเท่านั้น พ่อเรา แม่เรา คนที่เรารักก็ต้องตายทุกคน เมื่อตายแล้วร่างกายก็ผุพัง คนเค้าก็เอาไปเผาไฟไม่มีเหลือ ชีวิตมันก็เป็นเช่นนี้เองหนอ... แล้วเรายังจะเอาอีกหรือ เกิดทีไรก็เป็นแบบนี้ทุกที มีแต่ความทุกข์ทั้งนั้น โลกนี้มันประกอบอยู่ด้วย

ความทุกข์ แม้แต่สวรรค์หรือพรหมโลกเองก็สุขไม่จริง เพราะเทวดาพรหมก็ต้องตาย ตายแล้วก็มาเกิดอีก ทุกข์อีก ดังนั้น **ขอให้การเกิดครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายของเราดีกว่า ขอการเกิดอีกจงอย่าได้มีแก่เรา ถ้าร่างกายนี้มันพังลงเมื่อไหร่ เราขอไปอยู่ที่นิพพานจุดเดียว"**

เราก็พิจารณาเช่นนี้ไปเรื่อยๆ ให้เห็นโทษให้เห็นทุกข์จริงๆ จนเกิดตัวความเบื่อหน่าย ภาษาพระเรียกว่า "นิพพิทา" จึงจะสามารถค่อยๆ ถอนตัวออกจากกองทุกข์นี้ได้ อย่างนี้เค้าเรียกว่าวิปัสสนา แล้วเราก็จับเอาอารมณ์นิพพานเป็นเป้าหมายเอาไว้ มีนิพพานเป็นอารมณ์อยู่เสมอ นิพพานเค้ามีไว้สำหรับคนที่เบื่อ การเกิดมีไว้สำหรับคนที่อยากจะพบความสุขที่แท้จริง ถ้าทำอยู่อย่างนี้ไม่นานเราก็สามารถจะไปนิพพานได้ด้วยเช่นเดียวกัน อย่างเร็วก็ไปกันชาตินี้เลย แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น เราต้องหมั่นให้ทานรักษาศีลให้บริสุทธิ์ด้วยนะ

การเจริญวิปัสสนานี้มีผลมากมีอานิสงส์มาก มากกว่าการเจริญสมถะมากนัก ดังที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า

"ผู้ใดแม้จะทำสมาธิ (สมถะ) จนจิตเป็นฌานได้นานถึง ๑๐๐ ปี และไม่เสื่อม ก็ยังได้บุญน้อยกว่า ผู้ที่มองเห็นความเป็นจริงที่ว่าสรรพสิ่งทั้งหลายอันเนื่องมาจากการปรุงแต่งล้วนแล้วแต่เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา แม้จะเห็นเพียงชั่วขณะจิตเดียวก็ตาม"

การเจริญภาวนาเป็นตัวตัดกิเลสที่สำคัญทั้งใหญ่และเล็กเป็นปัจจัยให้กิเลสหมดจริง เข้าถึงนิพพานแน่นอน โดยเฉพาะการเจริญวิปัสสนานั้นจะเห็นได้ว่าเป็น "สุดยอดของการสร้างบุญบารมีอย่างแท้จริง"

ก่อนจะจบในบุญที่ ๓ นี้ ขอกล่าวถึงอานิสงส์ของการเจริญภาวนาให้ท่านผู้อ่านได้รับทราบไว้อีกเล็กน้อย คือ **การเจริญภาวนานี้มีอานิสงส์น้อยใหญ่ ตั้งแต่ทำให้จิตสงบ มีพลัง ใจสบาย คลายทุกข์ อารมณ์ดีแจ่มใสอยู่เสมอ ความจำเป็นเลิศ มีสติปัญญาเฉียบแหลม ทำงานมีประสิทธิภาพ สุขภาพแข็งแรง นอนหลับสบาย เรียนหนังสือเก่ง ชีวิตจะรุ่งเรืองไม่มีวันอับจน ผิวพรรณเปล่งปลั่งผ่องใส หน้าอ่อนกว่าวัย และอื่นๆ อีกมากมายจนเรียกได้ว่า ฝอยท่วมหลังช้างทีเดียว** (ถ้าลูกหลานถามว่านั่งสมาธิดีอย่างไร ก็ตอบเขาไปตามนี้)

ทาน ศีล ภาวนา ควรสร้างบุญใดมากกว่ากัน

คำถามมีอยู่ว่าการให้ทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา เราควรจะสร้างบุญใดมากกว่ากัน คำตอบคือ ควรสร้างมันทุกๆ อย่างนั่นแหละ เพราะขึ้นชื่อว่าบุญแล้วไม่มีอะไรที่ไม่น่าทำ โดยเฉพาะเรื่องทาน ศีล ภาวนานี้จำต้องให้น้ำหนักในการทำให้สมดุลกัน เพราะถ้าขาดอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วเราก็ไปถึงนิพพานไม่ได้ ที่ร้ายคือ **ถ้าให้แต่ทานอย่างเดียว ศีลไม่รักษาภาวนาก็ไม่เอา** ก็กลายเป็นว่ารวยอย่างเดียวเลย แต่ตายดันตกนรก เพราะไม่รักษาศีลเลย พ้นจากนรกมาเป็นคนค่อยกลับมารวยต่อ แต่สุขภาพย่ำแย่อายุสั้น เพราะไม่รักษาศีล แถมปัญญาก็ไม่ค่อยจะมีอีกต่างหาก เพราะไม่ยอมเจริญภาวนาเลย มีดีเฉพาะรวยเอามั้ยอย่างนี้ ทีนี้ลองดูพวก**ไม่ค่อยให้**

ทาน รักษาศีลอย่างเดียว แต่ก็ไม่เอาภาวนาเหมือนกัน พวกนี้ก็แข็งแรง สวยหล่อ สุขภาพดี อายุยืน แต่ยากจนเหลือเกิน ผสมโง่นิดๆ จึงตกเป็นเหยื่อของคนฉลาดอยู่เสมอเพราะไม่เจริญภาวนา อย่างนี้เอามั้ย หรืออีกพวกหนึ่งให้**ทั้งทาน ศีลก็รักษา แต่เจริญภาวนาไม่ค่อยเอา** ก็เลยเกิดมารวย สวยหล่อ แข็งแรง อายุยืน แต่ไม่ค่อยฉลาด พวกนี้ก็รักษาทรัพย์รักษาชีวิตไม่ค่อยได้อีก ดังนั้น จึงจะเห็นว่าทาน ศีล ภาวนา ทั้ง ๓ อย่างนี้จะต้องทำไปด้วยกันไม่ควรให้พร่องเลย

เมื่อท่านทั้งหลายได้ทราบถึงวิธีการสร้างบุญเช่นนี้แล้วก็อย่าพึงรอช้าอยู่เลย รีบขวนขวายสร้างบุญอันจะพึงสร้างได้เลยเสียเถิด โดยทำทั้งทาน ศีล ภาวนา ควบคู่กันไปด้วยความไม่ประมาท เก็บเล็กผสมน้อยไปเรื่อยๆ จะได้เป็นเสบียง เป็นกำลังที่จะสร้างชีวิตส่วนที่เหลือของเราให้ดีและบริบูรณ์พูนพร้อมไปจนกว่าจะหมดลมหายใจ และถ้ากำลังใจดีๆ ก็อาจจะไปกันให้ถึงพระนิพพานกันในชาตินี้เลย หรือถ้ายังไม่ถึงก็ไปพักอยู่ที่โลกสวรรค์ให้ชุ่มช่ำใจก่อน แล้วค่อยลงมาเกิดเป็นมนุษย์ที่เพียบพร้อมอีกทีในยุคของพระศรีอารย์แล้วก็ตามท่านไปนิพพานกันตอนนั้นเลยไม่ดีกว่าหรอกหรือ **นิพพานนี่เค้ามีแต่ความสุขอย่างเดียวนะ เป็นสุขที่สุดจนไม่มีอะไรเทียบได้** ดังที่พระพุทธเจ้าได้กล่าวว่า "นิพพานัง ปะระมัง สุขขัง" นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง สุขนี้คือทุกข์หมดเกลี้ยง ไม่ต้องทุกข์เรื่องลูกเต้าเหล่าหลาน ไม่ต้องทุกข์เรื่องสามี ภรรยา ไม่ต้องทุกข์เรื่องงานเรื่องการ ไม่ต้องทุกข์เรื่องหาเงินหาทองหากินหาใช้ ไม่ต้องทุกข์กับความแก่ ความเจ็บไข้ได้ป่วย ไม่ต้องทุกข์กับเรื่อง

ความตาย ความพลัดพราก ไม่ต้องทุกข์กับความไม่สมปรารถนา ไม่ต้องทุกข์กับความผิดหวังเสียใจ คือ เกลี้ยงหมดทุกอย่าง ความทุกข์ไม่มีเลย มีแต่ความสุขอย่างเดียว สุขล้วนๆ แล้วท่านผู้อ่านไม่อยากไปรึ "นิพพาน" เนี่ย

เรื่องของสังฆทาน

เอาเรื่องของสังฆทานกันต่อนะ เพราะว่าสังฆทานนี่ อานิสงส์มากจริงๆ มากขนาดที่ว่า พระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ว่า **ถวายทานแก่พระองค์ท่านตั้ง ๑๐๐ ครั้ง ยังได้อานิสงส์ไม่เท่าถวายสังฆทานในหมู่สงฆ์** (ที่มีพระพุทธเจ้าเป็นประธาน) เพียงครั้งเดียว แต่คนทำกันไม่ค่อยเป็น คิดกันไม่ค่อยถูก ก็เอาเป็นว่าจะเล่าให้ฟังก็แล้วกัน "สังฆทาน" ก็อยู่ในหมวดการทำบุญที่เรียกว่า "การให้ทาน" นั่นแหละ แต่เป็นทานที่ต้องถวายแบบไม่จำเพาะเจาะจงบุคคลอย่างเช่น ถ้าชอบพระองค์นี้ แล้วก็คอยจ้องถวายกระป๋องสังฆทานใบเหลืองๆ ให้กับพระองค์นี้ที่เราชอบ **แล้วระบุให้ท่านนำไปใช้ให้ได้ อย่างนี้เค้าไม่นับเป็นสังฆทานนะ** เพราะอย่างนี้ถือเป็นทานเจาะจงให้เฉพาะบุคคล ถึงแม้จะได้บุญมากก็จริง แต่ยังไม่ถึงขั้นเป็นสังฆทานได้ **แต่ถ้าชอบท่านศรัทธาท่านจะถวายสังฆทานให้ท่านรับนั้นก็ยังทำได้ แต่ไม่ต้องเจาะจงลงไปว่าต้องให้ท่านเป็นผู้บริโภคของๆ เราเท่านั้น เพราะท่านจะได้นำของๆ เราไปรวมเข้าไว้เป็นกองกลางให้แก่สงฆ์ อย่างนี้ยังถือว่าเป็นสังฆทาน** เพราะสังฆทานนี่เค้าต้องถวายแบบไม่เจาะจงว่าพระรูปไหนจะใช้ คือต้องตกเป็นสมบัติกลางของสงฆ์ แล้วพอมีพระที่ท่านขาดเหลือสิ่งใด ท่านก็สามารถมาเบิกเอาเองจากส่วนกลางได้ ซึ่งอย่างนี้จะเป็นประโยชน์มาก และถ้าเราตั้งใจอย่างนี้ก็ถือว่าเป็นสังฆทาน

แม้จะถวายแค่รูปเดียว แต่ถ้าพระที่รับนั้นนำไปใช้เองรูปเดียวไม่แบ่งใคร หรือไม่ส่งเข้ากองกลางของสงฆ์ อันนี้ท่านก็ถือว่าผิด เป็นโทษแก่ท่านตายไปลงอเวจีอย่างไม่ต้องสงสัย แต่โยมได้อานิสงส์แห่งสังฆทานเต็มที่

ว่าถึงอานิสงส์ของสังฆทานนี้มีมากมายมหาศาลขนาดที่พระพุทธเจ้าทรงกล่าวว่า **ผลของสังฆทานนี้จะติดตัวผู้ถวายไปทุกชาติ ขึ้นชื่อว่าความลำบากยากจนเข็ญใจไม่มี** ในแดนใดที่เต็มไปด้วยความทุกข์ยากลำบากขัดสน คนที่ถวายสังฆทานแล้วจะไม่เกิดในที่นั้น ผลสำเร็จจากการถวายสังฆทานนี้จะให้ผลไปไกลมาก ท่านกล่าวว่า **แม้แต่พระพุทธญาณเอง (หยั่งรู้ของพระพุทธเจ้า) ก็ยังไม่เห็นผลที่สุดของการถวายสังฆทาน** คือ ผู้ถวายสังฆทานแล้วเกิดตายอีกกี่พันกี่แสนชาติ จนกระทั่งเข้าพระนิพพาน อานิสงส์นั้นก็ยังไม่หมดไป นี่คือบุญอันเกิดจากสังฆทาน

สำหรับสังฆทานนี่เป็นเรื่องของกำลังใจนะ เพียงเราตั้งจิตคิดประสงค์มีเจตนาจะถวายสังฆทานในสงฆ์อันมีพระพุทธเจ้าเป็นประธาน แค่นี้ทานของเราก็จะสำเร็จเป็นสังฆทานได้แล้ว โดยมิต้องกล่าวคำถวายใดๆ ให้วุ่นวาย ซึ่งการถวายข้าวของเพียงชุดเดียว หรือถวายของน้อยชิ้นก็ไม่ได้หมายความว่าจะได้บุญน้อยกว่าคนที่เค้าถวายหลายชุดเสมอไปนะ อาจมากกว่าก็ได้ถ้าเรามีศรัทธาเข้มข้น มีความยินดีในการถวายทานนั้นอย่างบริสุทธิ์ใจ ถ้าทำได้อย่างนี้เราก็ได้อานิสงส์แห่งสังฆทานเต็มที่ แม้จะเป็นเพียงข้าวสวยแค่ทัพพีเดียว

สังฆทานจำเป็นหรือไม่ที่จะต้องเป็นถังเหลือง

ขอตอบให้ชัดเจนไปเลยว่า ที่เป็นกระป๋องเหลืองๆ นี่ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับสังฆทานเลยแม้แต่น้อย เพราะการที่เราจะถวายสังฆทานให้สำเร็จได้นั้นขึ้นอยู่กับ

"เจตนาเราล้วน ๆ" ทุกอย่างสำเร็จได้ด้วยใจ แม้จะมีแค่ข้าวขันหนึ่ง แต่ได้ตักบาตรพระตั้งแต่ ๔ องค์ขึ้น (เพราะถ้าท่านมากันตั้งแต่ ๔ องค์ขึ้นไปก็เรียกว่าเป็นสงฆ์) หรือใส่แค่องค์เดียวแต่ไม่เจาะจง คือขอแค่เป็นพระเป็นอันใช้ได้ ถ้าทำอย่างนี้แม้ไม่ได้อธิษฐานให้เป็นสังฆทานเลย ก็ถือว่าเป็นสังฆทานไปเรียบร้อยแล้ว สำหรับ

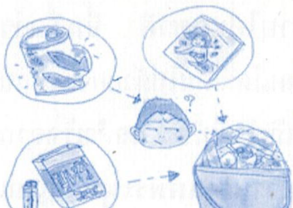

ของที่เราเตรียมมาเพื่อถวายสังฆทานนั้นก็ขึ้นอยู่กับเราจะพิจารณาเอง ไม่จำเป็น ต้องมีของมากมายขอเพียงเป็นของจำเป็นและมีคุณภาพเท่านั้นก็พอ และการเลือกซื้อของมาประกอบเป็นสังฆทานเองก็จะได้ของดีมีคุณภาพกว่าการไปซื้อ "ถังเหลือง ๆ" ตามร้านสังฆภัณฑ์

ฉีกหน้ากากถังเหลือง ๆ ตามร้านสังฆภัณฑ์

ในถังเหลือง ๆ นี่ญาติโยมไม่ค่อยรู้แต่พระนี่รู้ดี พอเปิดถังออกมาสิ่งแรกที่เจอ คือ สก๊อตเทปใสแปะดันข้าวของขึ้นมาเพื่อให้ดูเหมือนว่ามีของเต็มกระป๋องจนเกือบล้นปรี่ แต่ข้างใต้บ่อยครั้งก็เป็นพวกกระดาษชำระหรือน้ำเปล่าที่มีกลิ่นผงซักฟอก (เพราะผงซักฟอกกับน้ำอยู่ด้วยกันนานไปหน่อยก็เลยเอากลิ่นมาแบ่งกัน) ที่ถูกใส่อัดมาเสียเต็มก้นถังหรือบางทีใต้ถังก็เป็นเกลือถุงเล็ก ๆ หลายสิบถุง เกลือนี่ถุงละไม่กี่สตางค์แต่โยมกลับต้องไปเสียเงินค่าถังสังฆทานกันเกือบครึ่งพัน อย่างนี้ก็ดูจะไม่คุ้มเคย แล้วของที่พระท่านจะใช้ได้จริง ๆ ก็มีไม่กี่อย่าง หรือแถบไม่มีเลย ยกตัวอย่างเช่น ชาผง ก็ไม่รู้เป็น

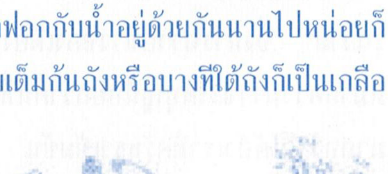

ยังไงจะต้องมีติดมาทุกกระป๋องเลย แต่พระท่านก็ไม่ได้ฉันกันแล้ว เลิกนานแล้วชาผงแบบนี้ ท่านไปฉันนู้นชากระป๋อง ชาเขียวยูนิ๊งยูนิฟนู้น สบายใจและ

ง่ายกว่าเยอะ หรือถ้ายังมีพระผู้เฒ่าบางรูปที่ชอบฉันชา ท่านก็จะมีญาติโยมที่คอยดูแลซื้อหาชาที่ท่านชงเดิมเป็นประจำมาถวายท่านอยู่แล้วไม่รบกวนของในกระป๋องนี่หรอก ที่ร้ายคือในกล่องชาจากที่ควรมีถุงชาอยู่ ๑๐ ถุง พอเปิดออกมาก็เห็นมีแค่ถุงเดียวร่ำไปเลยอันนี้คือโยมไม่รู้เพราะไม่ได้เป็นคนใช้ จึงเป็นช่องให้คนขายถังสังฆทานเค้าเอาเปรียบได้ ของอื่น ๆ เช่น แปรงสีฟัน อันนี้ก็น่ากลัวเพราะขนแปรงของแปรงที่มากับถังสังฆทานนั้น แข็งน้อยกว่าแปรงทองเหลืองที่เอาไว้ขัดส้วมนิดเดียว ถ้าหลวงปู่หลวงพ่อท่านเผลอเอาไปแปรงในปากละก็รุ่งขึ้นเป็นอันได้สั่งทำฟันปลอมใหญ่ยกชุดเป็นแน่แท้ มาถึงผ้าสบงหรือผ้าอาบที่ควรจะมาแบบเต็ม ๆ ผืน พ่อค้าหัวใสก็ล่อหั่นซะ ๔ ส่วนแล้วจับมายัดลงถัง ถังละชิ้นอย่างนี้ก็มี อย่างอื่น ๆ นอกจากนี้ก็พอ ๆ กันจึงขอแนะนำว่า ถ้าคิดจะหาข้าวของมาเป็นสังฆทานก็ขอให้จัดเตรียมหรือเลือกหามาเองหรือไม่ก็หาสินค้าจากร้านค้าที่ไว้ใจได้ อย่างนี้น่าจะเป็นประโยชน์กับทั้งผู้ถวายและผู้ใช้มากกว่า

"วิหารทาน และธรรมทาน" ทานที่อานิสงส์แรงกว่าสังฆทาน

นอกจากสังฆทานที่ว่าอานิสงส์ประมาณไม่ได้แล้ว ก็แล้วยังคงมีทานที่ให้อานิสงส์สูงกว่าอยู่อีก คือ วิหารทาน ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า ถวายสังฆทาน มากถึง ๑๐๐ ครั้ง ก็ยังได้บุญไม่เท่ากับการถวาย "วิหารทาน" เพียงครั้งเดียว วิหารทานได้แก่

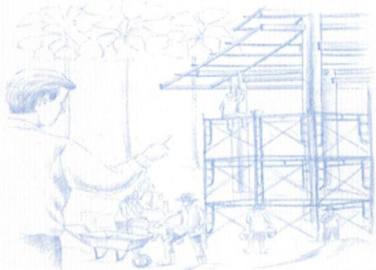

การสร้างหรือร่วมสร้างโบสถ์ วิหาร ศาลาการเปรียญ โรงเรียนพระปริยัติ สิ่งอันเป็นสาธารณประโยชน์ต่างๆ คำว่าร่วมสร้างนี่ไม่จำกัดจำนวนนะถ้ามีกำลังอยู่ ๑ บาท ๒ บาท ไปร่วมกับเค้าก็เป็นอันใช้ได้แล้วและก็ที่เราสร้าง ๆ หรือร่วมสร้างนี่นะพอทำบุญปุ๊ปวิมานของเราก็จะไปโผล่อยู่บนสวรรค์โน้นทันทีไม่รีรอ

แต่ยังมีทานที่อานิสงส์สูงกว่าวิหารทานอีกอย่างหนึ่ง คือ "ธรรมทาน" ซึ่งพระพุทธเจ้าก็ได้ตรัสไว้ว่า ถวายวิหารทาน มากกว่า ๑๐๐ ครั้งก็ยังได้บุญไม่เท่ากับการถวาย "ธรรมทาน" เพียงครั้งเดียว ธรรมทาน คือ การเทศนา การสอนธรรมะให้แก่ผู้ที่ไม่รู้ให้ได้รู้ ผู้ที่รู้แล้วก็ให้รู้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปให้ได้เข้าใจในมรรค ผล นิพพาน รวมถึงการส่งเสริมการศึกษาให้ภิกษุสามเณรหนังสือเรียน ตลอดจนการพิมพ์การแจกหนังสือธรรมะ และถ้าจะให้ได้อานิสงส์มากเต็มที่และบริบูรณ์ก็ต้องเป็นหนังสือพระไตรปิฎก แต่ถ้าไม่ได้ก็เอารอง ๆ ลงมา คือหนังสือที่อ้างอิงคำสอนของพระองค์เป็นต้น

ในส่วนของทานก็มี ธรรมทาน นี่แหละเป็นยอด ดังพุทธพจน์ที่ว่า

"สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ
การให้ธรรมะ ย่อมชนะการให้ทั้งปวง"

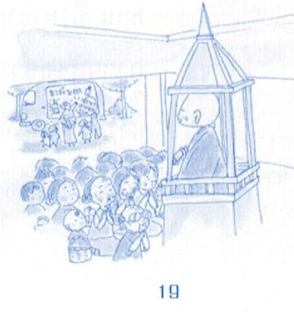

อานิสงส์ของธรรมทาน

ที่ท่านว่าธรรมทานนี่ถือว่าเป็นทานที่สูงสุดก็เพราะมันมีอานิสงส์อันเลิศอยู่มากมาย ดังมีครั้งหนึ่งพระสารีบุตรท่านได้อาราธนาให้องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดามหามุนี ได้ตรัสแสดงถึงอานิสงส์แห่งการสร้างพระไตรปิฎก โดยพระองค์ก็ทรงมีพระเมตตาได้แสดงไว้ว่า

"ดูก่อนท่านสารีบุตร ถ้าบุคคลทั้งหลายมีจิตศรัทธาเลื่อมใส(จนถึงกับถวายพระไตรปิฎก) เช่นนั้นแล้ว เมื่อตายไปแล้วก็จักได้เสวยราชสมบัติเป็นพระเจ้าจักรพรรดิราชถึง ๘ หมื่น ๔ พันกัลป์ ใช่แต่เท่านั้น เมื่อเคลื่อนจากความเป็นพระเจ้าจักรพรรดิแล้ว ก็จะได้เป็นพระราชา มีอานุภาพอีก ๙ อสงไขยต่อจากนั้นก็ได้เสวยสมบัติในตระกูลต่าง ๆ เป็นลำดับไป คือตระกูลพราหมณ์มหาศาล ตระกูลเศรษฐีคฤหบดี และเป็นภูมิเทวดาอากาศเทวดาอย่างละ ๙ อสงไขย ต่อแต่นั้นก็จะได้ เสวย(ความสุข) ในสวรรค์ทั้ง ๖ ชั้นเป็นลำดับไปชั้นละ ๘ อสงไชย เมื่อจุติจากชั้นเทวโลกแล้ว มาถือกำเนิดเกิดเป็นมนุษย์ ก็จะมีร่างกายบริสุทธิ์ผุดผ่อง เป็นที่รักใคร่แก่คนทั้งหลายที่ได้พบเห็นทั้งน้ำใจก็บริสุทธิ์ สุจริตปราศจากบาปธรรมอกุศลทั้งปวง และเป็นผู้มีปัญญาเฉลียวฉลาดรอบรู้ทั้งทางโลกและทางธรรม ดังนี้เป็นต้น"

นอกจากนี้การสร้างพระไตรปิฎก หรือพิมพ์หนังสือธรรมะแจกก็ยังมีอานิสงส์อื่นๆ ที่ประสบพบกันได้ในชาตินี้อีก เช่น

๑. เป็นผู้มีสติปัญญาดี สมบูรณ์พร้อม

๒. เกิดอีกกี่ทีก็มีปัญญาเฉลียวฉลาดเป็นผู้นำคนอยู่เสมอ

๓. มีโอกาสได้ศึกษาเล่าเรียนอย่างรอบคอบรู้อยู่ตลอด

๔. เจ้ากรรมนายเวร จะอโหสิกรรมให้โดยง่าย ทำให้อุปสรรคต่างๆ ในชีวิตหมดไป ชีวิตจะเจริญรุ่งเรืองอย่างไม่คาดฝัน

๕. เป็นผู้สว่างไปด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ ปัญญา และบารมีอย่างท่วมท้น จนกระทั่งถึงพระนิพพาน

ดูตัวอย่างได้จาก **พระพุทธเจ้า**ของพวกเรา ในสมัยหนึ่งพระองค์เคยเกิดเป็นอำมาตย์ข้าราชบริพารของพุทธบิดาแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระนามว่า **ปุราณโคดม** ได้สร้างพระไตรปิฎกถวายพระพุทธเจ้าปุราณโคดม แล้วตั้งจิตอธิษฐานขอเป็นพระพุทธเจ้าในอนาคตกาลข้างหน้า ซึ่งพระพุทธเจ้าปุราณโคดมก็ได้ทรงพยากรณ์ว่า อำมาตย์ผู้นี้ต่อไปภายภาคหน้า จะได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งมีพระนามว่า **พระสมณโคดม** ก็คือเราตถาคตนี้เอง หรืออีกตัวอย่างของ **พระสารีบุตร** ท่านเป็นผู้มีปัญญาเลิศ เพียงรองจากพระพุทธเจ้าเท่านั้น เพราะอานิสงส์ที่เคยสร้างไว้จากการให้ปัญญากับประชาชนผู้เป็นลูกศิษย์ของท่านประมาณ ๗๔,๐๐๐ คนในกาลสมัยของพระพุทธเจ้าอโนมทัสสี นอกจากนี้ ยังเคยสร้างพระธรรมซึ่งเป็นถ้อยคำที่มีประโยชน์ถวายพระพุทธเจ้าอีก เกิดมาชาติหลังสุดจึงเป็นพระที่มีปัญญามาก

คำถามที่ชาวบ้านมักอยากรู้คำตอบ

การถวายปัจจัย (เงิน) แก่พระสงฆ์เป็นบาปหรือไม่

ถ้าถามมาอย่างนี้ ตอบง่ายๆ ได้เลยว่าไม่บาป เพราะของที่โยมมีศรัทธา ได้มาโดยบริสุทธิ์ และไม่เป็นโทษ เมื่อนำมาถวายพระแล้วก็ถือว่าได้

บุญเต็มที่อานิสงส์เต็มเปี่ยม แต่การที่ญาติโยมจะถวายของแล้วเป็นบาปก็คือไปเอาของที่มันเป็นโทษ หรือของที่ส่อไปในทางส่งเสริมอบายมุขมาถวาย เช่น ถวายไพ่ ถวายเหล้า ถวายยาบ้า ไอ้พวกนี้ชัดเลย บาปแน่ๆ แต่คงไม่มีใครอุตริเอามาถวายพระท่านหรอกกระมัง ทีนี้ไอ้ที่มักจะคิดว่าบาปกันเนี่ยพราะมันดันไปขัดกับพระวินัยของพระสงฆ์ท่านเข้า ขัดอย่างไรขัดตรงที่ว่าพระวินัยท่านระบุเอาไว้ว่า "ห้ามภิกษุรับเงินรับทองซึ่งเป็นของรูปิยะ ไม่ว่ารับเองก็ดี หรือให้คนอื่นเก็บไว้เพื่อตนก็ดี เป็นอาบัตินิสสัคคีย์" แต่ตรงนี้ต้องศึกษาให้เข้าใจนะว่าที่พระพุทธเจ้าท่านทรงห้ามนี่เพราะอะไร ก็เพราะท่านไม่ต้องการให้พระเอาจิตไปติดกับเงินมาก เดี๋ยวจะสำคัญตัวเองว่าร่ำรวย พอคิดว่ารวยแล้วกิเลสก็กินหัวทันที แต่ถ้าพระท่านรับแล้วไม่ได้มีจิตคิดโลภหรืออย่างพระอรหันต์ถามว่าท่านรับเงินมั้ย... ท่านก็รับเหมือนกัน แต่ใครจะไปว่าท่านบาปได้ล่ะ ก็ท่านเล่นหมดกิเลสไปซะแล้วนี่ ทีนี้เมื่อพระท่านรับเงินของชาวบ้านญาติโยมไปแล้ว นำเงินที่ได้ไปทำเป็นสาธารณประโยชน์ เช่น

เป็นค่าน้ำค่าไฟใช้จ่ายภายในวัดบ้าง เป็นค่ารถค่าลาในการเดินทางไปเรียนหนังสือของท่านบ้าง เป็นค่าซื้อหนังสือหนังหามาอ่านเพิ่มพูนความรู้สติปัญญาบ้าง

หรือพอเพื่อนพระด้วยกันไม่มีอาหารจะกิน ก็จัดหาอาหารมาถวายพระ อันนี้ก็ถือว่าเป็น**สังฆทาน**

หรือที่ไหนที่เค้ามีการก่อสร้าง ซ่อมแซมวัดวาอาราม พระท่านก็นำปัจจัยไปร่วมกันสร้าง ซ่อมแซมกับเขา อันนี้ก็ถือเป็น**วิหารทาน**

ส่วนที่เป็นเรื่องของการส่งเสริมการศึกษา เผยแพร่พระธรรมคำสั่งสอน พระท่านเอาเงินไปร่วมลงทุนด้วย ตรงนี้ก็จัดเป็น**ธรรมทาน**

ถ้าพระท่านรับแล้วนำไปทำเรื่องที่เกิดประโยชน์อย่างนี้ **เจ้าของที่ถวายก็ได้อานิสงส์เพิ่มอีกหลายอย่าง** เจ้าของได้มากขึ้นเยอะ แถมพระก็ไม่มีโทษตามพระวินัย เพราะวินัยท่านปรับเฉพาะจิตคิดโลภเท่านั้น

เมื่อกี้เป็นประเด็นเรื่องบุญหรือบาป ที่นี้มาอีกประเด็นคือ โยมถวายเงินพระ**ผิดหรือไม่**

ก็ตอบได้ชัดอีกเช่นกันว่า**ไม่ผิด** เพราะญาติโยมไม่ได้มีอาบัติกับพระท่านด้วยนี่ ศีล ๕ ศีล ๘ ไม่มีการห้ามเรื่องถวายเงินให้พระนะ ส่วนเรื่องอาบัตินี่ญาติโยมก็ยกไว้ให้พระท่านก็แล้วกัน อย่างไปแย่งอาชีพรับอาบัติกับพระท่านเลยโยม

สรุปว่า การถวายเงินพระนี่โยมก็ได้บุญของโยมเต็มที่ ยิ่งพระท่านเอาไปทำสาธารณประโยชน์ ญาติโยมก็ยิ่งได้บุญมากขึ้นไปอีก แต่ถ้าพระรับแล้วเอาไปใช้ในทางที่ผิด โยมก็ไม่ต้องห่วงกลัวว่าบุญจะน้อยลงนะ เพราะบุญของโยมสำเร็จตั้งแต่ตอนถวายแล้ว แต่พระนี่สิพอตายปุ๊บแล้วก็พุ่งลงเป็นเส้นตรง**ไปอเวจีมหานรก** ชนิดที่ว่าไม่ต้องผ่านสำนักพญายมปั๊บเลย ก็เล่นไปเอาเงินของญาติโยมที่ถวายมาด้วยศรัทธาไปใช้ในทางเหลวไหลนี่นา บวชมาแล้วไม่รู้จักระงับดับกิเลสก็สมควรไปนอนแช่ในกระทะทองแดงให้หายโง่ซะบ้างก็ดี

ไม่แน่ใจว่าพระจะดีจริงหรือเปล่าเลยไม่อยากทำบุญด้วย

เรื่องนี้ก็มีคนถามกันบ่อย เพราะบางทีโยมก็มองไปเห็นพระบางองค์ท่านเกิดอาการ "จิตตก" เลยพาลคิดไม่อยากจะทำบุญกับพระกับเจ้าไปซะหมดเลย ในเรื่องนี้ถ้าว่าไปแล้วเราก็ควรวางใจไว้กลางๆ จะดีกว่า เพราะแต่ละคนที่เข้ามาบวชก็มาจากที่แตกต่างกัน จะให้ไปเหมือนกันทุกคนได้อย่างไร แม้แต่ในสมัยพุทธกาลเองพระที่ท่านลักขโมย หรือถึงขั้นฆ่าคนก็ยังมีเลย (พระ

ที่เป็นต้นบัญญัติอาบัติ) แต่การที่ท่านมาบวชได้ ก็ต้องถือว่าท่านได้สั่งสมบุญญาบารมีมาพอสมควร แต่ถ้าท่านไม่ตั้งใจศึกษาประพฤติปฏิบัติเพื่อต่อยอดบุญของตน ไม่ทำตนให้เป็นที่น่าเคารพนับถือ ท่านก็ต้องรับโทษของท่านเองนั่นแหละ โยมไม่ต้องเป็นห่วง ห่วงตัวเองดีกว่าว่าต้องหมั่นสร้างบุญให้มากๆ จะได้ไปพ้นเรื่องที่ไม่น่าพอใจนี่เสียที

แต่เมื่อถามมาอย่างนี้ก็จะตอบให้กระจ่าง ว่าควรจะทำอย่างไรเมื่อเจอพระที่ท่านไม่ค่อยสำรวม ไม่ค่อยน่าเลื่อมใสศรัทธา แต่จำเป็นต้องทำบุญด้วย จะเป็นด้วยความจำเป็นอะไรก็แล้วแต่ **ก็ให้เลือกทำเป็น "สังฆทาน" ไปเลย...**

ซึ่งเรื่องนี้ก็มีตัวอย่างให้ดูเหมือนกัน ในอรรถกถาทักขิณาวิภังคสูตรได้ว่าไว้ว่า มีเศรษฐีคนหนึ่งมีศรัทธาในพระพุทธศาสนามากจนถึงกับได้สร้างวัดเอาไว้ มีคราวหนึ่งเศรษฐีก็อยากทำสังฆทานจึงได้ไปขอภิกษุรูปหนึ่งมาจากสงฆ์ แต่แกดันไปได้พระที่ทุศีลมารับสังฆทานเข้าให้ ตาเศรษฐีก็ไม่ว่าอะไรก็ปฏิบัติต่อพระรูปนั้นด้วยความเคารพนบนอบอย่างสูง (ทั้งๆ ที่รู้ว่าเป็นผู้ทุศีล) ทั้งตกแต่งบ้านเรือนรอต้อนรับอย่างดี และเตรียมเครื่องบูชาสักการะพร้อมพรั่ง แถมยังประคบประหงมล้างเท้าให้และทาน้ำหอมให้ภิกษุผู้นี้อย่างดี แล้วถวายภัตตาหารปัจจัยไทยธรรมต่างๆ ด้วย ความเคารพยำเกรงจนภิกษุรูปนั้นกลับวัดไป พอต่อมาพระองค์นี้แกติดใจเลยไปขอยืมของบ้านเศรษฐีอีก อีทีนี้เศรษฐีแกก็ใช้เท้าเขี่ยเอาของให้พระองค์นี้แทน ชาวบ้านเห็นก็ตกใจว่าทำไมตอนเข้าทำชะเนี้ยบ มายาทอย่างงดงาม แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นอย่างนี้ไป เศรษฐีก็เลยตอบว่า **"เมื่อเช้านี้เราเคารพยำเกรงต่อสงฆ์เราหาได้เคารพยำเกรงต่อภิกษุรูปนี้เป็นส่วนตัวไม่"**

นี่คือกำลังใจของท่านเศรษฐี ดังนั้นเราก็ใช้วิธีนี้แหละคือเลือกทำเป็นสังฆทานไปเลย บุญก็ได้มากกว่า และถ้าพระองค์นั้นท่านรับแล้วเอาไปใช้ไม่ดี นั่นก็เป็นโทษของท่านเอง โยมไม่เกี่ยวแล้ว เพราะบุญที่โยมพึงจะได้นั้นสำเร็จไปเรียบร้อยตั้งแต่ตอนให้แล้ว

ไม่ได้เตรียมของ แต่อยากทำบุญเมื่อเจอพระ

ข้อนี้ไม่ยากเลย อย่างที่ได้บอกไปแล้วว่าบุญมีทั้งหมดจริงๆ ตั้ง ๑๐ แบบ โดยเฉพาะถ้าเราไม่ได้ตระเตรียมอะไรไว้เลยก็สามารถ

๑. **แสดงความอ่อนน้อมต่อท่านด้วยการยกมือไหว้** เพียงแค่ยกมือไหว้นี้ก็สามารถส่งผลให้เราได้รับอานิสงส์คือมีความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงานได้อย่างรวดเร็ว มีแต่คนรักใคร่ช่วยเหลือ ผู้หลักผู้ใหญ่คอยสงเคราะห์ และเมื่อเกิดใหม่ก็จะเป็นผู้ที่มีชาติตระกูลสูง (นี่แค่ไหว้นะนี่)

๒. ถ้าอยู่หน้าบ้านตัวเองพอดี หรือแถวๆ นั้นมีไม้กวาด**ก็หยิบมากวาดถนนตรงที่ท่านจะเดินซะหน่อย** อย่างนี้ก็ได้บุญมากอีกเหมือนกัน ไม่ต้องลงทุนแต่ลงแรงนิดหน่อย อานิสงส์ที่ได้กลับมากมายมหาศาล นั่นคือจะทำให้ชีวิตเราปราศจากอุปสรรค เพราะเราได้ชำระทางเดินให้แก่พระสงฆ์ นอกจากนี้เกิดใหม่ก็ยังเป็นคนสวยคนหล่ออีก ดูตัวอย่างได้จากน้องสาวพระอนุรุทธะ คือน้องสาวท่านเป็นโรคเรื้อน ก็อายไม่กล้าออกมาตักบาตรถวาย

พระ พระอนุรุทธะจึงแนะนำให้ใช้วิธีกวาดถนนที่พระจะเดินผ่านหรือกวาดลานวัดแทน นอกจากนี้ก็ให้คอยตระเตรียมปูอาสนะตั้งน้ำฉันน้ำใช้ให้พระท่านบ้างก่อนที่จะกลับจากบิณฑบาต น้องสาวท่านจึงทำเช่นนี้อยู่เป็นประจำ พอตายไปปุ๊บ จึงไปเกิดเป็นนางฟ้าที่งดงามหยาดเยิ้มมาก แถมมีวิหารใหญ่ให้อีกหลังหนึ่งอยู่ท่ามกลางเทพบุตรถึง ๔ องค์ นี่อันนี้คือบุญของการกวาดถนนที่พระจะเดินผ่าน

๓. **อนุโมทนาบุญกับท่าน** ตลอดจนอนุโมทนาบุญกับผู้ที่เค้าตักบาตรทำบุญ คือการที่พระท่านบวชนี้เป็นเรื่องน่ายินดีนัก เราก็ยกมือสาธุอนุโมทนาบุญกับท่าน หรือถ้ามีใครมาใส่บาตร เราก็ยกมืออนุโมทนาบุญกับคนใส่บาตรเค้าไปด้วย

การอนุโมทนา เค้าแปลว่า **ยินดีด้วย** แต่ต้องยินดีด้วยใจจริงนะ เช่น เห็นคนเค้ากราบพระอยู่อย่างนอบน้อมใจเราก็ชื่นชมยินดี นึกยินดีในใจว่าคนนี้เค้ามารยาทงามจริงๆ หรือมีคนกำลังกวาดลานวัดอยู่ เราเห็นปุ๊บใจเราก็นึกไปเฉยเลยว่า แหม...คนนี้ช่างดีจริงๆ เลย ถ้านึกได้อย่างนี้นะ เราก็ไปผสมโรงได้บุญกับเค้าหน้าตาเฉยเลย ทั้งที่เราไม่ได้ตั้งใจอนุโมทนาหรือเปล่งวาจาสาธุนะ แต่ถ้าเราสักแต่ว่าสาธุแต่ปากว่าโดยใจไม่ได้ยินดีจริง ที่ร้ายยังแอบคิดอิจฉาหรือด่าเค้าในใจอีก อันนี้มันไม่ได้อะไรเท่าไหร่ ดังนั้นแค่นึกยินดีในใจไม่ต้องออกเสียงเลยก็ยังถือว่าใช้ได้เลย

พูดถึงการ**อนุโมทนานี่ ถือว่าเป็นบุญแบบที่ได้ง่ายที่สุดเลยนะ** ไม่ต้องลงทุนไม่ต้องลงแรง ถ้าเราตั้งใจจริงๆ พลอยยินดีกับเขาอย่างจริงใจนี่บางทีได้บุญมากถึง ๙ ส่วนเลยนะ ส่วนคนที่สร้างบุญเต้าได้บุญ ๑๐ ส่วนเต็ม แต่มี

ข้อที่ต่างกับผู้ที่ลงมือทำอยู่นิดหน่อย คือถ้าเราจะได้รับอานิสงส์อะไร ก็จะต้องรอให้ผู้ทำเค้าได้รับก่อน เราถึงจะได้รับตาม คือถ้าเราจะเอาแค่โมทนาอย่างเดียวก็ไม่ดีนัก เพราะต้องอาศัยคนต้นตลอด พอไม่มีคนต้นก็จะสำเร็จมรรคผลไม่ได้เหมือนกับ พระนางพิมพาที่ต้องอาศัยพระพุทธเจ้าตลอด อย่างนี้เป็นต้น

เรื่องของการ "สาธุ"

การที่เรายกมือขึ้นอนุโมทนา แล้วเปล่งวาจาว่า "สาธุ" หรือ เมื่อฟังธรรมจากพระจบแล้วกล่าว "สาธุ" หรือ พอท่านให้ศีลให้พรแล้วเราก็ "สาธุ" นั้น ยังมีผลลัพธ์ที่พิเศษอีกอย่างหนึ่งนะ ดังมีที่ปรากฏในโสตัพพามาลินีปกรณ์ ว่า

มีชายคนหนึ่งมีครอบครัวแล้ว อยู่ในเมืองสาวัตถี แคว้นโกศล แต่เห็นโทษในการครองชีวิตเป็นฆราวาส จึงได้ลาภรรยาไปบวช และได้ตั้งใจบำเพ็ญเพียรตลอดมา ทีนี้พอสามีไปบวช ภรรยาก็เสียอกเสียใจใหญ่ เมื่อพระเจ้าปเสนทิโกศลรู้เรื่องเข้าจึงได้รับนางผู้เป็นภรรยานี้ไปเป็นหัวหน้านางกำนัลในวังเพราะความสงสาร ต่อมาเมื่อนางได้กลิ่นดอกบัวหอมชนิดหนึ่งที่มีอยู่ในวัง จึงร้องห่มร้องไห้ใหญ่ จนเป็นที่สงสัยแก่พระเจ้าปเสนทิโกศลมาก เพราะเมื่อนางได้กลิ่นดอกไม้อื่นๆ ก็ยิ้มแสดงความยินดีดุจหญิงคนอื่นๆ แต่พอได้กลิ่นดอกบัวหอมชนิดนี้กลับร้องไห้ พระเจ้าปเสนทิโกศลจึงสอบถามจนได้ความว่า เพราะกลิ่นดอกบัวหอมชนิดนี้หอมเหมือนกลิ่นปากของสามีที่ออกบวช เมื่อได้สูดดมนางคิดถึงความหลังจึงร้องไห้

ด้วยความที่อยากพิสูจน์ความจริงนี้ พระเจ้าปเสนทิโกศลจึงได้อาราธนาพระพุทธเจ้า และเหล่าภิกษุสงฆ์ให้มาฉันภัตตาหารในพระราชฐาน และมีโองการถามหญิงนั้นว่าพระเถระองค์ไหนที่นางอ้างว่าเป็นสามี หญิงนั้น

ก็ชี้พระมหาเถระ เมื่อเสร็จพระฉันกันเรียบร้อยแล้ว พระเจ้าปเสนทิโกศลจึงอาราธนาให้พระพุทธเจ้าและพระภิกษุองค์อื่นๆ กลับวัดก่อน ให้เหลืออยู่แต่พระเถระองค์นั้นองค์เดียว เพื่อให้แสดงคำกล่าวอนุโมทนา เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จกลับแล้ว พระมหาเถระองค์นี้จึงกล่าวอนุโมทนาด้วยน้ำเสียงอันไพเราะ และมีกลิ่นหอมฟุ้งจากปากพระเถระไปตลบอบอวลกลบกลิ่นดอกไม้ทั้งปวงในเขตพระราชฐาน กลิ่นปากของท่านนั้นหอมฟุ้งไปทั่วพระราชวัง ดังกลิ่นการบูรและพิมเสนผสมกฤษณา หอมยิ่งกว่าดอกบัวหอม ปรากฏการณ์นี้ปรากฏประจักษ์แก่ชนทั้งหลายในพระราชวัง เมื่อองค์พระมหากษัตริย์เห็นจริงดังคำหญิงนั้นกล่าว ก็ทรงโสมนัสยินดีน้อมนมัสการ ฝ่ายพระเถระเมื่อกล่าวอนุโมทนาแล้วก็กลับสู่พระวิหาร ครั้นรุ่งเช้า พระเจ้าปเสนทิโกศลจึงเสด็จไปสู่พระวิหาร ถวายนมัสการพระผู้มีพระภาคเจ้า แล้วกราบทูลถามว่าเหตุใดกลิ่นปากพระมหาเถระจึงหอมนักหนา ท่านได้สร้างบุญกุศลใดมา

สมเด็จพระผู้พิชิตมารทรงตรัสตอบว่า "เพราะบุพชาติปางก่อนภิกษุรูปนี้ได้ฟังพระสัทธรรมไพเราะจับใจ เต็มตื้นด้วยปีติยินดีจึงเปล่งวาจาออกมาว่า "สาธุๆ" เท่านั้น อานิสงส์แห่งการฟังพระสัทธรรมให้ผล จึงทำให้มีกลิ่นปากหอมดังนี้"

ดังนั้น ญาติโยมทั้งหลายพึงรู้ไว้เถิดว่า เพียงคำว่า **"สาธุ"** ก็มีอานิสงส์มากถึงเพียงนี้ **การทำบุญทุกอย่างนั้น ถ้าทำด้วยจิตสบาย กายสบายแล้ว ถือได้ว่าย่อมมีผลสูงมากด้วยเช่นกัน**

คนที่ถูกหวยบ่อย ๆ นี่เค้าทำบุญกันมาแบบไหน

ประเภทที่ถูกหวยอยู่เรื่อยนี่ก็ไม่ใช่อะไร ก็เป็นผลจากการให้ทานนั่นเอง แต่พิเศษหน่อยตรงที่**เป็นทานที่ไม่ได้ตั้งใจไว้ก่อน** คือไม่ได้เตรียม

ตัวล่วงหน้าว่าจะทำบุญนั้น เช่น กำลังรดน้ำต้นไม้อยู่เพลินๆ ในบ้าน หางตาก็ดันเหลือบไปเห็นหลวงพ่อองค์หนึ่งเดินแบกกลดแบกบาตรมาแต่ไกล ใจก็

บังเกิดความเลื่อมใส จึงคิดขึ้นมาฉับพลันว่าจะต้องทำบุญกับท่านให้ได้ จึงนำปัจจัยเท่าที่มีในตอนนั้นถวายให้ท่านไป หรือนิมนต์ท่านขึ้นบ้านเพื่อจัดเตรียมภัตตาหารถวายท่าน หรืออย่างถ้ามีใครเอาซองผ้าป่าซองกฐินมาให้นี่เห็นหน้าคนเอามาให้ปุ๊บดูชื่อวัดนิด ดูว่าท่านทอดเพื่ออะไรซักหน่อย พอรู้ครบก็รีบทำบุญด้วยความยินดีแบบไม่ต้องพูดอะไรกันมากเลย อย่างนี้ก็เรียกว่าเป็นทานที่ไม่ได้ตั้งใจไว้ก่อน (ต่อไปญาติโยมจะได้เลิกกลัวซองผ้าป่ากันเสียทีนะ) อานิสงส์ของการทำบุญแบบไม่ได้เตรียมการล่วงหน้านี้ก็คือ การได้ประโยชน์และความสุขในเรื่องต่างๆ โดยเฉพาะเรื่องเงินๆ ทองๆ มาแบบฉับพลันทันด่วนโดยไม่ตั้งใจ เช่น "ลาภลอย" แต่แบบนี้ สู้เราตั้งใจเตรียมตัวทำบุญตั้งแต่แรกเลยไม่ดีกว่าหรือ จะได้รวยกันตั้งแต่เกิดกันไปเลย

อุทิศบุญแล้ว บุญของเราจะน้อยลงหรือไม่

คำถามนี้จะตอบให้สำหรับคนที่ออกจะหวงบุญของตนอยู่นิดๆ การอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลหรือการกรวดน้ำนี่ เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของชาวพุทธเรา ที่นับเป็นหนึ่งในบุญ ๑๐ อย่างที่เราควรกระทำ ซึ่งถามว่ากรวดให้ใครก็ต้องตอบว่า ให้แก่ญาติทั้งหลายที่ล่วงลับไปแล้ว มีพ่อแม่ปู่ย่าตาทวด เป็นต้น ตลอดจนพรหมเทพเทวดาทั้งหลาย ที่ท่านคอยปกปักรักษาเรา รวมไปถึงเปรตทั้งหลายทั้งปวง และเปรตที่อาจจะเป็นญาติของเรา รวมทั้งเจ้ากรรมนายเวรที่เราเคยล่วงเกินไว้ และสรรพสัตว์ทุกหมู่เหล่าเผ่าพันธุ์ที่เราต้องการจะแบ่งสัน

ปันบุญให้ เป็นต้นนั่นแหละ **ถามต่อว่าแล้วถ้าเราไม่กรวดน้ำล่ะ** ก็ขอตอบว่า "ได้" ไม่มีปัญหา ไม่กรวดก็ได้ แต่เราชาวพุทธ เราเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม ทำอะไรไว้ ก็ได้รับอย่างนั้น ในเมื่อวันนี้เราไม่กรวดน้ำอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้ใครเลย แม้กระทั่งพ่อแม่พี่น้องผู้มีพระคุณของเรา ซึ่งตรงนี้ถือเป็นหน้าที่ของลูกหลานญาติมิตรที่ยังอยู่ ฝ่ายเราเมื่อถึงคราวตายบ้าง ถ้าเราตกอยู่ในที่ทุกข์ ก็ขอให้ทำใจรับทุกข์ระทมนั้นไปอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยชนิดไม่มีอุทธรณ์ไม่ต้องฎีกาได้เลย เพราะก็คงจะไม่มีใครอุทิศส่วนบุญให้แก่ท่านเช่นเดียวกับที่ท่านทำกับผู้มีคุณของท่านเหมือนกัน แต่ถ้าไปอยู่ในสุคติภูมิก็รอดตัวไป แต่คงไม่ใช่ง่ายหรอกเพราะขนาดผู้มีบุญคุญเรายังไม่เอาเลย แล้วจะมีบุญที่ไหนไปขึ้นสวรรค์เล่า... ลงนรกนั่นแหละเหมาะแล้ว

มาถึงประเด็นที่น่าคาใจ คือ เมื่ออุทิศส่วนบุญสให้ผู้อื่นแล้วจะทำให้บุญเราลดน้อยลงหรือไม่ ในเรื่องนี้กลับตรงกันข้ามเลย **บุญของเราเมื่ออุทิศให้แก่ญาติมิตรที่ตายไปแล้ว เราย่อมได้บุญเพิ่มพูนขึ้นอีกส่วนหนึ่งต่างหาก** เพราะการอุทิศบุญให้นั้นถือเป็นการบูชาบุญคุณของผู้มีพระคุณ หรือเป็นการแสดงความเมตตากรุณาต่อผู้ที่ตายไปแล้ว จึงนับเป็นการแสดงความกตัญญูกตเวทิตา ซึ่งถือว่าเป็นเครื่องหมายของความดี จึงทำให้จิตใจของเราสูงขึ้นอิ่มเอมเปรมใจขึ้นด้วยอำนาจแห่งบุญอีกชั้นหนึ่ง แน่นอนว่าความสุขก็ย่อมมีมากขึ้นตามมา **ถามต่อว่าแล้วฝ่ายบาปล่ะสามารถอุทิศให้กันได้หรือไม่...** ขอตอบคำถามนี้ให้คนที่สงสัยเข้าใจว่าตั้งแต่ผู้เขียนอุบัติขึ้นในโลกก็ยังไม่เคยเจอใครยกคัณโฑขึ้นหลั่งน้ำแล้วอุทิศบาปที่ตนได้ทำแล้วไปให้แก่ผู้มีบุญคุณทั้งหลายเลยแม้แต่ครั้งเดียว ดังนั้นจึงของตอบเลยว่า "ไม่ได้" แต่ที่ไม่ได้นี่ไม่ใช่เพราะไม่เคยเห็น แต่เป็นเพราะว่าบาปนั้นส่งผลให้คนทำมีจิตใจหดหู่หว่าดยวาและเศร้าหมอง ไม่อยากนึกถึง

ไม่อยากบอกใคร พอนึกกี่ครั้งก็หดหู่เป็นทุกข์ช้ำระกำใจ เมื่อเป็นเช่นนี้บาปจึงจำกัดอยู่ในวงแคบ ขยายตัวออกได้น้อย เป็นเรื่องเฉพาะตัวของผู้กระทำจะต้องรับผลเท่านั้น แบ่งให้คนอื่นไม่ได้ ส่วนบุญนั้นมีผลทำให้สุขกายสบายใจ ผู้กระทำจะเกิดความเอิบอิ่มใจอยู่ทุกขณะจิต คือขณะจะทำใจก็สบาย ขณะทำอยู่ก็เพลิดเพลิน ทำแล้วใจเบิกบาน และเพิ่มพูนความสุขสดชื่นใจทุกครั้งที่นึกถึง บอกกับใครก็เป็นเรื่องดี เป็นที่น่ายินดีเสมอ จึงเป็นอันว่าบุญมีผลขยายตัวออกไปได้ตลอดเวลา เมื่อเป็นเช่นนี้บุญจึงสามารถแบ่งปันกันได้ แต่บาปไม่สามารถแบ่งปันให้ใครมาช่วยรับได้

อยากเกิดมาสวยเหมือนนางงามจักรวาลจะต้องทำบุญแบบไหน

อันนี้สำหรับคนที่ยังอยากเกิดอีกนะ ในคัมภีร์เค้าเล่าไว้ว่า ผู้หญิงที่เกิดมาสวยงามล้ำเลิศระดับนางงามได้นั้น ย่อมเพียบพร้อมไปด้วยความสวยงามดังต่อไปนี้ คือ ผมสวย หน้าตาสวย ปากสวย ฟันสวย ผิวพรรณสวย และอายุเท่าไหร่ก็ยังสวย คือ สวยตั้งแต่สาวยันแก่ ตัวอย่างเช่น นางวิสาขามหาอุบาสิกา ผู้งามล้ำด้วยอำนาจแห่งเบญจกัลยาณี ดังที่ท่านเจ้าคุณราชเมธีวัดประยูรวงศาวาส ท่านผูกเป็นคำกลอนไว้ว่า

“งามผม สมพักตร์ลักขณา งามโอษฐาจิ้มลิ้มดูพริ้มเพรา
งามทนต์ยลปลั่งดังสังข์ขัด ผิวทัดกณิการ์งามราศี
คลอดบุตรสักเท่าไหร่วัยยังดี หญิงเช่นนี้ใครได้มางามหน้าเอย...”

ที่ว่า “งามผมสมพักตร์ลักขณา” ก็หมายถึง ผมจะเรียบเนียนสวยเป็นเงางามอยู่ตลอดเวลา โดยไม่ต้องหวีไม่ต้องแต่ง ถ้าต้องการให้เป็นคลื่นก็จะเป็นผมปกติไม่เหม็นสาบ แม้จะไม่ได้สระไม่ได้ล้าง

ที่ว่า "โอษฐาจิ้มลิ้มดูพริ้มเพรา" ก็คือ ปากสวยงาม โดยริมฝีปากจะแดงระเรื่ออยู่เสมอ ดูสวยงามน่ารัก และเรียบไม่มีริ้วรอย

ต่อมา "งามทนต์ยลปลั่งดังสังข์ขัด" คือ ฟันสวย สวยธรรมชาติ ฟันเสมอเรียงต่อกันอย่างสวยงาม (แม้พวกไปใส่เหล็กดัดก็เทียบไม่ติด) ขาวสะอาดแลดูเหมือนมุกน่าชม ไม่ต้องใช้แปรงสีฟัน ไม่ต้องขัด ไม่ต้องแต่ง

"ผิวทัดกณิการ์งามราศี" หมายถึง ผิวสวยเนียนใสไร้สิว ไร้ไฝฝ้าและริ้วรอย ถ้าขาวก็ขาวผ่องเป็นยองใยและละเอียด ถ้าดำก็ดำนวลๆ เรียกว่าสวยสมสมัยตามที่ตลาดต้องการเลยทีเดียว

ที่ว่า "คลอดบุตรสักเท่าไหร่วัยยังดี" ปกติคนคลอดบุตรนี่อาจจะอ้วนเผละ แต่นางวิสาขานี่ทั้งก่อนคลอดและหลังคลอดก็ยังสวยพริ้งไม่เปลี่ยนแปลง และหน้าตาก็คงสภาพความสาวสะคราญไว้ที่อายุ ๑๖ ปียันอายุ ๑๒๐ ปี ไม่มีเปลี่ยนไป นางวิสาขานี่มีลูกสาว ๒๐ คน พอลูกสาวคลอดลูกออกมา โตได้ซักอายุ ๑๕-๑๖ ปี มายืนกับนางวิสาขาชาวบ้านกลับแยกไม่ออกระหว่างนางกับหลานๆ ให้เป็นที่พิศวงนัก จนถึงกับพระเจ้าปเสนทิโกศลต้องให้หมอชีวกโกมารภัจพาไปดูหน้าดูตา เมื่อไปเห็นพระองค์ก็แยกไม่ออกจริงๆ ว่าไหนหลานไหนนางวิสาขา นี่จึงเรียกว่าสาว ๑๖ ตลอดกาล

พรรณนาไปซะมาก แต่ที่พูดไปอาจจะฟังดูไม่ค่อยน่าเชื่อนัก เพราะเดี๋ยวนี้หามีคนสวยขนาดนั้นไม่ ต่อให้นางงามจักรวาลก็ยังไม่อาจสวยได้ขนาดนี้ แต่บันทึกตามประวัติศาสตร์ เค้าว่ากันไว้อย่างนี้จริงๆ พูดเรื่องความสวยงามนี่นะ หญิงสาวในเมืองมนุษย์ ต่อให้เป็นถึงนางงามโลกนางงามจักรวาลก็ไม่อาจเทียบได้กับนางฟ้าแม้อยู่ชั้นต่ำที่สุด เรียกว่าหางแถวยังไปต่อกับเค้าไม่ได้เลย ไม่ต้องพูดถึงนางสาวไทย หรือนางงามมิสทีนอะไรพวกนี้เลย เทียบไปแล้วก็ลิงดีๆ นี่เอง (คัมภีร์เค้าว่าไว้นะ ไม่ได้ว่าเอาเอง)

วกกลับมาที่ทำอย่างไรนางวิสาขาจึงสวยได้ถึงปานฉะนั้น นั่นก็เป็นเพราะว่า **ในอดีตชาตินางวิสาขาเคยซ่อมพระพุทธรูปที่ปรักหักพัง ทรุดโทรม มีผิวแตกทองลอกหลุดออกไป** นางตั้งใจซ่อมพระพุทธรูปด้วยกุศลเจตนาจริงๆ ชาตินี้ก็เลยสวยมากขนาดนี้ ทีนี้พวกโยมๆ ที่อยากจะเกิดมาแล้วสวยเลิศกะเค้าบ้างนี่ อ่านข่าวเจอวัดไหนมีโจรไปลอกทองพระขายนี่รีบไปซ่อมให้ไวๆ เลยนะจำเอาไว้ ส่วนพวกที่ลอกทองนี่ก็ลำบากทั้งชาติ ตายปุ๊ปก็ลงนรกปั๊บ ทรมานอีกนานเป็นหมื่นแสนกัลป์ในนรก หลุดจากนรกมาได้ก็มาเป็นอสุรกาย มาเป็นเปรต มาเป็นสัตว์เดรัจฉาน แล้วจึงจะสามารถเกิดมาเป็นมนุษย์ได้อีกครั้ง เมื่อเกิดเป็นมนุษย์ก็จะมีผิวกะดำกะด่าง หรือมีอุบัติเหตุให้ไฟไหม้ผิวอัปลักษณ์ทั้งตัว

ทำบุญแล้วอธิษฐานถือว่าโลภหรือไม่

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าอนาถใจมาก เมื่อมีคนหนึ่งเขาทำบุญเสร็จแล้วเขาก็นั่งอธิษฐานอยู่เพลินๆ อีกคนเดินมาบอก "แกมันโลภ" ทำบุญแล้วก็ขอโน่นขอนี่ แต่ที่จริงคนทักนั่นแหละที่ไม่ได้รู้เรื่องรู้ราวอะไรเลย เพราะความจริงเรื่องของการอธิษฐานนี่นับเป็นบารมีใหญ่ตัวหนึ่งเชียวนะ เป็นเรื่องที่คนฉลาดเค้าทำกัน เพราะการตั้งจิตอธิษฐาน คือการรู้จักตั้งเป้าหมายหรือเจาะจงผลแห่งบุญว่าจะให้เกิดขึ้นอย่างไร และเกิดขึ้นเมื่อไหร่ ดังเช่นคนที่เค้าจะตักบาตรพระ เค้าก็ยกขันข้าวขึ้นทูนหัวอธิษฐานว่า

“ข้าวของข้าพเจ้า ขาวดังดอกบัว ยกขึ้นเหนือหัว ตั้งจิตจำนงตรงต่อพระนิพพาน ขอให้ถึงเมืองแก้ว ของให้แคล้วบ่วงมาร ขอให้พบพระศรีอารย์ในอนาคตกาลเบื้องหน้านี้เทอญ...” หรือบางคนทำบุญแล้วมีกำลังใจดีๆ ก็อาจจะอธิษฐานขอเอานิพพานกันไปเลยว่า “นิพพานะ ปัจจะโย โหตุ” อย่างนี้เป็นต้น

ถามว่าทำไมจะต้องอธิษฐานขอพระนิพพานกัน ทั้งที่บางทีใจก็ยังไม่ค่อยอยากจะไป ตรงนี้ก็ขอตอบว่า เพราะนิพพานเป็นยอดแห่งความสุข คนเราทำบุญก็หวังความสุข ก็ในเมื่อหวังความสุข แล้วทำไมไม่ไปเอาที่ยอดแห่งความสุขเสียเลยล่ะ เมื่ออธิษฐานถึงยอดแล้ว เดี๋ยวฐานหรือตรงกลางมันก็มีตามๆ กันมาเองนั่นแหละ ไม่ต้องเป็นห่วง อธิษฐานเอายอดไว้เลยดีที่สุด

คนที่สร้างบุญแล้วไม่ได้ตั้งจิตอธิษฐานก็ไม่ใช่จะไม่เกิดผลนะ เกิดเหมือนกันแต่ไม่รู้ว่าเป็นผลอะไร ที่ไหน และเมื่อไหร่ อันนี้ไม่รู้ ดังมีเรื่องของคนที่ขาดการอธิษฐานบารมีว่าไว้ในคัมภีร์ คือสมัยหนึ่งมีเศรษฐีใหญ่มั่งคั่งร่ำรวยมาก มีความเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธเจ้า แต่ก็ไม่มีโอกาสได้ไปฟังธรรม ต่อมาเศรษฐีก็มีความขัดสนขึ้นจนตัวเองเหลือทรัพย์สินในระดับแค่ความเป็นเศรษฐีเล็กๆ เมื่อถึงตอนนี้ก็ยังไม่มีโอกาสได้ไปฟังธรรมอีก ต่อมาจากเศรษฐีเล็กๆ ก็กลับกลายเป็นคนยากจน เมื่อถึงตอนนี้จึงได้ฟังธรรมของพระพุทธเจ้า เมื่อฟังแล้วก็เกิดความเลื่อมใสศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย หลังจากตาคนนี้แกกลับไป พระพุทธเจ้าก็ตรัสกับสาวกว่า “ถ้าชายคนนี้ได้ฟังธรรมจากเราตั้งแต่ยังเป็นเศรษฐีใหญ่จะได้บรรลุธรรมชั้นอนาคามี หรือถ้าได้ฟังธรรมจากเราตั้งแต่เป็นเศรษฐีเล็กๆ ก็ยังจะได้บรรลุธรรมชั้นโสดาบัน แต่เมื่อชายผู้นี้มาฟังธรรมจากเราในขณะที่เป็นคนยาก จึงไม่สามารถบรรลุคุณธรรมอันเลิศในชั้นหนึ่งชั้นใดได้เลย เพราะจิตใจของเขานั้นมัวแต่พะวงอยู่

กับการทำมาหากิน ซึ่งที่เป็นเช่นนั้นเพราะบุคคลนี้ขาดการอธิษฐานบารมี มาในกาลก่อน”

เป็นอย่างไรน่ากลัวหรือไม่ มีโอกาสได้พบพระพุทธเจ้าและได้โอกาสแห่งการบรรลุธรรมแล้วแท้ๆ แต่กลับต้องพลาดโอกาสไปอย่างน่าเสียดายเพียงเพราะขาดการ “อธิษฐาน” ดังนั้นขอท่านทั้งหลายที่กำลังอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่จงอย่าได้ประมาทในการอธิษฐาน อธิษฐานเข้าไปเถอะ ใครจะว่าอย่างไรก็ช่างเขาเราทำของเราให้ดีก็แล้วกัน

ของแถมสำหรับคนตกงาน

อันนี้ไม่ใช่ประสบการณ์ตรงนะ แต่ครูบาอาจารย์ท่านเล่ากันมาว่าใครที่ตกงานอยู่แล้วอยากได้งานทำให้ไปล้างห้องน้ำห้องส้วมในวัด ไปขัดเสียให้สะอาด เอาให้เนี๊ยบเลย หลังจากทำให้สะอาดเรียบร้อยดีแล้ว ก็ตรงไปโบสถ์ ไปอธิษฐานกับพระประธานว่า “อานิสงส์ของการล้างส้วมครั้งนี้ขอให้ได้งานทำด้วย” ซึ่งครูบาอาจารย์ท่านก็รับรองเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าได้งานแน่ ... อันนี้ก็ลองดูไม่เสียหาย

นอกจากนี้การสร้างส้วมหรือภาษาพระท่านเรียก เวจกุฎี ก็ถือว่าเป็นวิหารทาน ซึ่งนอกจากจะได้อานิสงส์แห่งวิหารทานแล้วยังมีอานิสงส์พิเศษอีกอย่างหนึ่งคือ เมื่อเกิดใหม่จะเป็นผู้มีโรคภัยไข้เจ็บน้อย เพราะเราสร้างที่ปลดทุกข์ให้แก่ส่วนรวม

หายใจเข้าออกให้เป็น

ความจริงการสร้างบุญเป็นของไม่ยากเลย สามารถทำได้ทุกเพศทุกวัย ทุกชาติชั้นวรรณะ ไม่ว่ามั่งมีหรือยากจน และที่สำคัญสามารถทำได้ทุกเวลา เพียงอาจจะแตกต่างกันที่วิธีการ เช่น บางคนให้ทาน บางคนรักษาศีล

บางคนกวาดถนนให้คนเดิน บางคนมีความกตัญญูอ่อนน้อมถ่อมตน บางคนยกมือสาธุอนุโมทนาบุญ บางคนแผ่เมตตา บางคนนั่งกำหนดลมหายใจในระหว่างนั่งรถกลับบ้าน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็ล้วนแต่เป็นบุญ คือความสุขและอิ่มเอิบใจทั้งสิ้น แต่สิ่งสำคัญที่ต้องจำไว้คือ ศาสนาพุทธเราให้ความสำคัญกับจิตใจมากกว่าเงินทองหรือวัตถุ ดังนั้นขอเพียงแค่มีใจคิดจะทำความดี นั่นก็ถือเป็นจุดเริ่มต้นของบุญที่สำคัญแล้ว และ**บุญทั้งหลายจะให้ผลได้อย่างเต็มที่ก็ต่อเมื่อเรามีจิตใจอันเมตตาผ่องใสบริสุทธิ์ สบายทั้งกาย สบายทั้งใจ ไม่ขุ่นมัวด้วยความโกรธ ความวุ่นวายหรือความเครียด แล้วทำบุญออกไป** ถ้าทำได้อย่างนี้ทุกครั้งที่ทำบุญก็เชื่อมั่นได้แน่ว่าเราจะได้รับอานิสงส์แห่งบุญชนิดกินใช้กันไม่หมดทั้งชาตินี้และชาติหน้าเลยทีเดียว ต่อให้ตายแล้วเกิดใหม่อีกกี่ร้อยกี่พันชาติก็ยังใช้กันไม่หมด

บุญนั้น พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็นชื่อของความสุข เพราะผู้ที่ทำบุญแล้วย่อมได้รับผลอันเป็นสุขอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้ " บุญจึงเป็นที่พึ่งของ

สัตว์โลกนี้และโลกหน้า” ตราบเท่าที่เรายังมีชีวิต หรือยังต้องเกิดอยู่นี้ ถ้าใคร ไม่ปรารถนาให้ชีวิตของตนมีความทุกข์ยากลำบาก เดือดเนื้อร้อนใจในเรื่อง ต่างๆ หรือมีอุปสรรคขวากหนามอยู่เสมอแล้วละก็ ขอให้ทุกคนจำไว้ว่า “อะ กะตัง ทุกกะฏัง เสยโย ความชั่ว ไม่ทำเสียเลย” แล้วชีวิตก็จะได้รับแต่ ประโยชน์และความสุข มีแต่ความราบรื่น ประสบแต่ความสมหวังในสิ่งต่างๆ อยู่ตลอดเวลา

บุญสร้างได้ไม่ยาก......

จัดพิมพ์โดย ห้างหุ้นส่วนจำกัด ชัยรัตน์การพิมพ์ โทร. 02-681-1521-2 แฟ็กซ์ 02-681-1523